

Libhošťský zpravodaj



Ročník XII. číslo 2 – Únor 2010

Z OBECNÍHO DĚNÍ

Upozorňujeme občany, kteří nejsou napojeni na novou kanalizaci, že uvnitř tohoto čísla zpravodaje (str.10) najdou příspěvek Městského úřadu v Novém Jičíně, týkající se problematiky likvidace a vypouštění odpadních vod, tak, jak jej řeší zákon č.254/2001Sb.

Přípravný výbor pro osamostatnění si vás dovoluje pozvat na další

VEŘEJNOU SCHŮZI

tentokrát za účasti

STAROSTŮ Z OKOLNÍCH OBCÍ

Schůze se uskuteční v **úterý 23. února v 19 hod v sále na Fojetství**

Přijďte se dozvědět, jako to chodí v ostatních obcích,
které jsou už samostatné.

OBSAH

Z OBECNÍHO DĚNÍ	1
OBSAH	2
OSAMOSTATNĚNÍ	3
OSVĚTOVÁ BESEDA INFORMUJE	8
Novoroční koncert	8
Vítání občanů	8
Z OBECNÍHO DĚNÍ	8
Tříkrálová sbírka	8
INFORMACE Z MĚÚ NOVÝ JIČÍN	10
Likvidace odpadních vod	10
Místní referendum o oddělení části města Libhošť	11
VÍTE, ŽE	15
Z HISTORIE OBCE	17
Vzpomínky Gerharda Höckela na Libhošť	17
TENKRÁT	21
STALO SE	22
VÝZNAMNÉ OSOBNOSTI	23
Za Vlastou Luňáčkovou	23
Za JUDr. Vilémem Řehákem	26
Za Zdenkou Hanzelkovou	28
ZDRAVÍ A ŽIVOTNÍ STYL	29
Deprese	29
ZPRÁVY ZE ŠKOL	31
NÁŠ I VÁŠ RECEPTÁŘ	31
KAM ZA KULTUROU	33
SPOLEČENSKÉ OKÉNKO	36

OSAMOSTATNĚNÍ

Vážení spoluobčané,

dovolte nám, abychom vás s měsíčním odstupem opět informovali o nejnovějším dění v oblasti osamostatnění obce.

Měsíc leden byl poměrně bohatý na **schůze**, nejdříve se konala v Krčmě jakási malá lokální schůze přípravného výboru s obyvateli horního konce a poté byla uspořádána normální veřejná schůze na Fojtství, kde mohl přijít každý občan Libhoště. Obě schůze se vyznačovaly velkým zájmem obyvatel, což nás, členy přípravného výboru, určitě těší, a chtěli bychom vám za váš zájem poděkovat.

Přípravný výbor se ovšem nespokojil jen s pořádáním schůzí. Během ledna se do vašich schránek například dostaly 2 výtisky **informačních letáků**, pomocí kterých se vás snažíme stručnou formou informovat o základních faktech, týkajících se problematiky osamostatnění.

S blížícím se termínem referenda (11. dubna 2010) začal být aktivnější i **Městský úřad v Novém Jičíně**. Ten na svých internetových stránkách zřídil samostatnou rubriku s názvem „**Místní referendum v Libhošti**“, ve které si máte možnost přečíst veškeré důležité informace, týkající se osamostatnění Libhoště (některé informace jsou uvedeny i v tomto čísle zpravodaje v sekci „informace MěÚ Nový Jičín“).

V neposlední řadě bychom vás rádi upozornili na **další veřejnou schůzi** (viz. titulní strana zpravodaje), na kterou vám, na vaše četné žádosti, **přivedeme zástupce obcí z okolí**, tak, abyste se měli možnost sami přesvědčit, jakým způsobem žijí a hospodaří obce, které jsou už samostatné delší dobu.

Lednové schůze s občany

V podvečer **9. ledna 2010 se v Krčmě** na horním konci obce sešlo asi 35 občanů při příležitosti setkání se členy přípravného výboru. Tématem diskuze byly samozřejmě otázky, týkající se problematiky osamostatnění obce.

Jedním z důvodů tohoto setkání byla skutečnost, že se mezi lidmi šíří mylné informace (které lze označit i slovem „fámý“) o problémech, do kterých by se údajně obec dostala v případě osamostatnění. Komornější prostředí Krčmy (v porovnání se sálem v Restauraci u Kolářů) přispělo k tomu, že přítomní návštěvníci nebyli ostýchaví a ptali se na vše, co je zajímalo.

Hlavní dotazy směřovaly ke dvěma základním tématům, a to otázku financování provozu obce a otázku vedení obce po osamostatnění. Snahou přítomných členů přípravného výboru bylo co nejsrozumitelněji zodpovědět tyto dotazy a vysvětlit jak základní principy financování obcí, tak i způsob vedení obce. V oblasti financování padly například dotazy - **Odkud přicházejí peníze do obce a na čem je jejich výše závislá? Zda a jak velký má vliv na příjem obce počet podnikatelů a firem v obci? Jak vycházejí se svými rozpočty okolní obce apod. Občané se také dozvěděli, jak se řeší a platí provoz obce** (tj. zastupitelstvo, svaz popelnic, osvětlení, údržba silnic).

Bylo zde i vysvětleno, **jak by byla řešena škola a školka**, případně jaká je praxe v okolních obcích u žáků, kteří jezdí na vyšší stupeň do Nového Jičína. Občany také zajímalo, **jak by to bylo s autobusovou dopravou** v případě osamostatnění obce.

Vzhledem k tomu, že valná část občanů přítomných na schůzce bydlí na horním konci, jeden z dotazů směřoval na kanalizaci, tj. jaký se předpokládá další průběh výstavby druhé etapy kanalizace a to v případě, že budeme samostatnou obcí nebo případně jak to bude, zůstaneme-li pod Novým Jičínem.

Velmi podobný průběh, aspoň pokud se týká druhu pokládaných otázek, měla i další schůze, která se tentokrát konala **19. ledna 2010 v sále na Fojtství**, a které se zúčastnilo bezmála 100 lidí.

Opět padaly dotazy, týkající se rozpočtu samostatné obce, zastupitelstva, vyvážení popelnic, údržby silnic apod. Samozřejmě, že velkou část schůze se diskutovalo také o dokončení kanalizace a vybudování chodníků v obci.

Dá se říct, že na obou schůzích se členové přípravného výboru snažili zodpovědně odpovědět na všechny položené otázky a ve většině případů se jim tazatele svou odpovědí podařilo uspokojit, což lze přičíst i tomu, že diskuze byla jak ze strany přípravného výboru, tak hlavně ze strany občanů Libhoště vedena korektním a věcným způsobem. Za což, samozřejmě, patří všem zúčastněným poděkování.

Pro členy přípravného výboru bylo užitečné zjistit, že se lidé daleko více uvolní a mají menší zábrany se ptát, pokud se nacházejí v menším počtu a diskuze je vedena méně formálně, viz: „malá“ schůze v Krčmě. Přípravný výbor proto zvažuje opakování takových „malých“ schůzí i na některých dalších místech (Restaurace u Kolářů, Vinárna). Návštěvníci těchto zařízení budou o případném konání takového „malé“ schůze včas informováni.

Jaroslav Šimíček, Aleš Hána

Anketa

Aby se členové přípravného výboru dověděli trochu více o tom, co si občané Libhoště myslí o osamostatnění, uspořádali anketu, ve které se některých našich spoluobčanů zeptali na dvě základní otázky, a to:

- 1) Souhlasíte s osamostatněním Libhoště?**
- 2) V čem vidíte pozitiva (negativa) případného osamostatnění?**

Odpovědi některých spoluobčanů s jejich souhlasem otiskujeme:

Milan Frýdl

- 1) Ano, souhlasím
- 2) Souhlasím hlavně proto, že by si obec jako samosprávný celek měla o svých záležitostech rozhodovat sama.

Milada Vagaiová

- 1) Ano, souhlasím
- 2) Můžeme si sami zvolit své zástupce do vedení obce a podílet se ve větší míře na dění v obci. Otázkou je, jestli to po těch letech ještě budeme umět. Nevraživost jednoho k druhému, malicherné sousedské spory a nezáměr o dění v místě bydliště je silná konkurence. Peníze jsou až na prvním místě, ale všechno je o lidech, na těch se staví. Přeji budoucímu vedení obce hodně pevné nervy a za svou osobu slibuji, že pokud to bude v mých silách, ráda pomůžu.

Miloslava Blažková

- 1) Ano, souhlasím
- 2) Hlavní nevýhodou nebo z čeho mám největší obavy je to, že obec od té doby, co se dostala po Nový Jičín, ztratila svou pospolitost, přetrhaly se vazby mezi lidmi, občané ztratili starost o svou obec, protože se za ně staral někdo jiný. To bude třeba změnit. Na druhou stranu hlavní výhodou vidím v tom, že si tady o všem budeme rozhodovat sami a že se snad podaří znovu obnovit zájem lidí o svou obec.

Vlasta Opělová

- 1) Ano, souhlasím
- 2) Pozitiva vidím například v tom, že nebudeme muset kvůli každé hlouposti jezdit do Nového Jičína, protože nám třeba pomůžou místní zástupci obce. Další pozitivum vidím v tom, že si o záležitostech Libhoště budeme rozhodovat sami a ne někdo jiný. Negativum vidím hlavně v lidech a jejich malé snaze se zajímat o obec. A to, jak se bude dařit obci, bude záležet hlavně na lidech. Ale na druhou stranu vím, že tady je schopných lidí pořád dostatek.

Jiří Michálek

- 1) Ano, souhlasím
- 2) Pozitiva vidím ve větším přínosu peněz pro obec, zlepšení kultury a společenského života, v možnosti dokončení kanalizace a chodníků, odvodu daně do obecní kasy. Obec bude pružnější v rozhodování o osudu obce.

Jana Polášková

- 1) Ano, souhlasím
- 2) Pozitiva vidím ve všech směrech. Například v současné době, kdy jsme pod Novým Jičínem, se v obci dělá jen to nejnutnější. Když to srovnám například se Závišicemi, odkud pocházím, a které byly kdysi pod Kopřivnicí, tak to bylo tenkrát to samé - dělalo se jenom to nutné, aby obec přežila. No a o té době, co se Závišice osamostatnily, je vidět veliký pokrok, spousta věcí se tam od té doby udělala, a to jsou Závišice o hodně menší než Libhošť. Myslím si, že když bude Libhošť samostatný, budou obyvatelé jaksi soudržnější a pozornější, protože všechno půjde z našich peněz,

takže lidé si pohlídají, třeba aby nikdo neničil autobusové zastávky. I starší lidé, kteří z toho osamostatnění mají třeba strach, by si měli uvědomit, že tady budou žít jejich děti a vnuci, kterým tímto můžou pomoci. Já zkrátka z toho osamostatnění nemám vůbec strach.

Chtěla bych tímto apelovat na všechny spoluobčany, kteří nejsou rozhodnutí, a kteří mají pocit, že jim chybí informace, aby se více snažili si ty informace získat, aby chodili na veřejné schůze, četli zpravodaj apod., tak, aby se poté mohli rozhodnout na základě faktů. Také bych chtěla vzkázat mladým lidem, které to teď třeba ani nezajímá, že jednou tady možná budou vychovávat děti, budou tady žít, a už teď by měli uvažovat nad tím, jak se v referendu rozhodnou.

Ondrej Serej, Ludmila Serejová

- 1) Ano, souhlasíme
- 2) Když budeme samostatní, tak se problémy budou řešit rychleji, protože starosta bude v obci a každý si jej rychle najde a řekne mu přímo, co ho trápí. To jako třeba letos v zimě, kdy se zbytečně moc solí cesty v obci, což stojí určitě dost peněz a navíc to škodí zahradám apod., přitom v okolních obcích to řeší jinak. Taky si myslíme, že nemůžeme čekat nějaké velké zlepšení hned první rok po osamostatnění, nejdříve se ti lidi, co to povedou, musí naučit, jak hospodařit, a pak se teprve situacelepší. My už máme nějaké roky, ale hlavně na těch mladých to záleží, aby se našli takoví, kteří budou chtít vést obec a starat se. Nejbližší obce kolem nás jsou samostatné a vycházejí s penězi, které dostanou, takže i my bychom měli s nimi vycházet.

A co se týče těch obav, tak hlavně, aby samostatná obec na sebe nepřebírala problémy s bývalou skládkou v pískovnách, protože to byla skládka pro celý okres, tak proč by to mělo dopadat na Libhošť *(v této věci máme informace, že se jedná o ekologickou zátěž z doby minulé, a tyto řeší stát – pozn. přípravný výbor)*.

Josef Kvita, Marta Kvitová, Josef Kvita ml., Pavla Kvitová

- 1) Ano, souhlasíme
- 2) Kladem bude určitě to, že o chodu obce budou rozhodovat lidé, kteří tu bydlí. Věříme, že když se toho ujmou lidé z mladších ročníků, kteří mají dostatek energie a nadšení, tak to budou dělat dobře a ku prospěchu obce.

Dále si myslíme, že to bude celé jednodušší v tom, že když budete mít nějaký problém, tak zajdete za starostou, nebo ho někde příležitostně potkáte a sdělíte mu své problémy, tím pádem to starosta bude mít z první ruky a nebude to muset jít přes několik úředníků.

Petr Pístecký, Marie Pístecká

- 1) Ano, souhlasíme
- 2) Myslíme si, že někteří občané mají zbytečné obavy z osamostatnění co se týká financování a dalších investic. Horší, než být pod Nový Jičínem, to být určitě nemůže. Obec bude mít větší možnosti investovat do vlastního rozvoje. Nový Jičín inves-

tuje obrovské částky do všech možných projektů, jako je např. náměstí a tržnice, a investice do Libhoště jsou velice mizivé.

Samozřejmě, že to ze začátku bude chtít určitou dávku trpělivosti, neboť to bude chvíli trvat, než se obecní úřad zaběhne. Nevýhodou je malá ochota občanů Libhoště podílet se na společných věcech, které jsou ku prospěchu všech a ne pouze jednotlivců.

Petr Bradáč

- 1) Ano, souhlasím
- 2) Obec si bude moci prostřednictvím zastupitelstva rozhodovat o svých financích. Věřím, že obec se bude rozvíjet.

Arnošt Opěla

- 1) Ano, souhlasím
- 2) Libhošť byla vždy samostatná obec a nemá navíc s Novým Jičínem ani společné hranice katastru. Věřím ve zkvalitnění života v naší obci.

Josef Hyvnar

- 1) Ano, souhlasím
- 2) Do obce se bude více investovat.

Radek Hanzelka

- 1) Ano, souhlasím
- 2) Více peněz do obecní pokladny a tím i větší možnosti investovat do konkrétních projektů, o kterých budeme rozhodovat my sami. Pod Novým Jičínem u nás byly realizované věci jen nezbytně nutné, proto je čas vzít to do svých rukou.

Tolik tedy někteří z našich spoluobčanů. Pokud byste měli i vy zájem se podělit o svůj názor (ať už kladný či záporný) na osamostatnění obce, kontaktujte, prosím, některého z členů přípravného výboru, nebo pošlete své odpovědi na výše uvedené otázky na email ales.hana@libhost.cz.

Za přípravný výbor Aleš Hána

OSVĚTOVÁ BESEDA INFORMUJE

Novoroční koncert

V sobotu 2. ledna 2010 jsme se sešli v kostele sv. Jakuba na tradičním novoročním koncertu. Ačkoliv byl ten letošní poznamenán smutnou událostí, historický hudební soubor Camerata se postaral o nevšední zážitek. Koledy, které zazněly, byly velmi krásné a mnohé z nich jsme v našem kostele slyšeli poprvé. Také účast byla pěkná, je vidět, že vánoční či novoroční koncerty si našly již své pravidelné návštěvníky.

Ještě jednou bych ráda poděkovala všem, co na koncert přišli, a budu se s vámi těšit na ten příští.

Za OB Miloslava Blažková

Vítání občáňků

Dobrý den, vážení rodiče, dovoluji mi popřát vám ještě jednou vše nejlepší v roce 2010, hodně štěstí, zdraví a úspěchů v soukromém i v pracovním životě.

Mé přání přichází spolu s pozváním na první letošní vítání občáňků, které se uskuteční 18. dubna 2010. Upozorňuji, že děti je nutné nahlásit u Miloslavy Blažkové (na Břehách, č. 459) nejpozději do 15. dubna 2010.

Těším se na hojnou účast dětí, rodičů i dalších příbuzných.

Za OB Miloslava Blažková

Z OBECNÍHO DĚNÍ

Tříkrálová sbírka

Chtěla bych se s vámi podělit o letošní povzbuzení a radostnou zkušenost díky letošní tříkrálové sbírce, která vlastně začala týden předtím v kostele, při nedělních ohláškách. Byla jsem mile překvapena, jakým způsobem, srdečně i slovy nás náš otec Rafael vyzýval, vysvětloval a povzbuzoval k zapojení do tohoto díla, a to jak koledníky, tak i ty, které koledníci navštíví. Také vysvětlil, k jakému účelu tato akce slouží. Musím říct, že to mělo opravdu velký dopad na ty, kteří to slyšeli, a které jsme navštívili. Věřím do budoucna, že se tato zpráva a atmosféra laskavého přístupu a bohatého obdarování přenesou i na všechny ostatní, kteří tuto výzvu ještě neslyšeli. Je to veliký dar, nejen pro ty, kteří strádají, ale také pro ty, kteří vnímají potřebu dělat radost a dobro druhým.

A teď i vám všem něco z oněch povzbudivých slov našeho kněze, otce a správce naší farnosti:

Blíží se nám tříkrálová sbírka. Účelem této sbírky je pomoc rodinám, lidem v nouzi, a podpora charitního díla. Tím, že přispějete na tuto sbírku, nezbohatne chari-

ta, ale zbohatnete vy, kteří jste na tuto sbírku přispěli, a to o dobrý skutek. A vy, kteří chodíte koledovat, zbohatnete o dobrý pocit, že někomu pomáháte.

A zbohatnou i ti, kterým jste vy všichni pomohli, a to jak po stránce hmotné, tak po stránce ujištění, že nejsou ve své bídě sami, ale že je Někdo, komu na nich záleží. Proto vás prosím, podpořte naše koledníky, buďte k nim milí a laskaví. Odměnou za jejich snahu a obět' může být něco sladkého, nebo šálek teplého čaje. Prosím vás, otevřete dveře svých srdcí i domovů těm, kteří k vám přicházejí s poselstvím lásky, pokoje a radosti.

Myslím, že po takovéto opravdové a upřímné výzvě a povzbuzení těžko kdo zůstal a zůstane nečinný a netečný. Máme opravdu jen to, co dáme, a ne to, co vlastníme!

A tak bych chtěla za nás koledníky moc poděkovat vám všem, kteří jste své srdce i domovy otevřeli, nás mile s láskou přijali, a také naše pokladničky i nás koledníky bohatě obdarovali. DÍKY!!! A také bych vám všem chtěla do Nového roku popřát hodně pokoje a opravdové hluboké radosti ze skutků, naplněných láskou a dobrem.

Se srdečným pozdravem T.Hanzelková.

Hanzelková Antonie, Jaruška Bukorová, Maruška Bukorová, Lucka Halamičková	10525,- Kč
Veronika Škarková, Simonka Šimíčková, Janička Boháčová	4954,- Kč
Pístecká Marie, Bolom Marek, Bolomová Magda, Chovanec Dominik	4901,- Kč
Blažková Romana, Tomšů Adriana, Tomšů Darja, Švarz Radek	3701,- Kč
Kvitová Pavla, Horáčková Veronika, Bartošová Markéta, Kašová Pavla	12617,- Kč
Kvitová Marta, Gajdošová Andrea, Skalíková Tereza, Kvitová Markéta	10188,- Kč
celkem	46886,- Kč



INFORMACE Z MĚÚ NOVÝ JIČÍN

Likvidace odpadních vod – vypouštění odpadních vod

PŘÍKLADY ZNEŠKODŇOVÁNÍ ODPADNÍCH VOD:

<u>Mám zařízení:</u>	<u>Vypouštím do:</u>	<u>Povolení k vypouštění:</u>
Kanalizační přípojku žumpu septik	kanalizace ukončené ČOV nevypouštím povrchových vod	nepotřebuji nepotřebuji potřebuji (§8 z.č.254/2001Sb.) <i>viz. – obecně: I. bod č.3 a č.5</i>
septik	podzemních vod	potřebuji (§8 z.č.254/2001Sb.) <i>viz. - obecně: I. bod č.4 a 5</i>
septik	kanalizace pro veřejnou potřebu	potřebuji (§18 z.č.274/2001 Sb.) <i>viz)- obecně: II. bod č.7</i>
DČOV	povrchových vod	potřebuji (§8 z.č.254/2001Sb.) <i>viz)- obecně: I. bod č.3</i>
DČOV	podzemních vod	potřebuji (§8 z.č.254/2001Sb.) <i>viz) -obecně: I. bod č.4</i>
DČOV	kanalizace pro veřejnou potřebu	potřebuji (§18 z.č.274/2001Sb.) <i>viz)- obecně: II. bod č.7</i>
Septik s dalším stupněm čištění	povrchových vod	potřebuji (§8 z.č.254/2001Sb.) <i>viz)- obecně: I. bod č.3</i>
Septik s dalším stupněm čištění	podzemních vod	potřebuji (§8 z.č.254/2001Sb.) <i>viz)- obecně: I. bod č.4</i>
Septik s dalším stupněm čištění	kanalizace pro veřejnou potřebu	potřebuji (§18 z.č.274/2001 Sb.) <i>viz)- obecně: II. bod č.7</i>
Septik nebo septik s dalším stupněm čištění nebo DČOV	silničního příkopu	nelze povolit

VYSVĚTLIVKY:

Odpadní vody: jsou vody použité v obytných, průmyslových, zemědělských, zdravotnických a jiných stavbách, zařízeních nebo dopravních prostředcích, pokud mají po použití změněnou jakost (složení nebo teplotu), jakož i jiné vody z nich odtékající, pokud mohou ohrozit jakost povrchových nebo podzemních vod.

Povrchové vody: jsou vody přirozeně se vyskytující na zemském povrchu (např. vodní toky)

Podzemní vody: jsou vody přirozeně se vyskytující pod zemským povrchem, za podzemní vody se považují též vody protékající drenážními systémy a vody ve studních.

Vodoprávní úřad: pro správní území Města Nový Jičín: MÚ Nový Jičín, odbor životního prostředí, vodoprávní úřad, Masarykovo nám. 1, Nový Jičín, č.dveří 307

Kanalizace pro veřejnou potřebu: jsou kanalizace, které se zřizují a provozují ve veřejném zájmu. Jsou to kanalizace, kde je průměrná denní produkce odpadních vod větší než 10 m³ nebo je-li počet fyzických osob trvale využívajících kanalizaci větší než 50.

Septik: je vodotěsná nádrž, která má nejčastěji dvě nebo více komor a která funguje jako usazovací nádrž. Jednotlivé komory septiku jsou navzájem odděleny příčkami opatřenými otvory. Strop septiku musí být opatřen otvory pro vstupy, popř. odnímatelnými stropními deskami, aby byl umožněn přístup do každé komory septiku. Septik má být vyklízen, jakmile výška kalu dosáhne jedné třetiny užitečné výšky.

Žumpa: bezodtoká vodotěsná jímka s pravidelným vyvážením

Další stupeň čištění: např. zemní filtr nebo biofiltr apod.

Kanalizační řád: dokument, který mj. říká, jaká musí být kvalita odpadních vod, které jsou do této kanalizace vypouštěny (tzn. stanovuje nejvyšší přípustnou míru znečištění odp. vod vypouštěných do kanalizace)

DČOV: domovní čistírna odpadních vod – zařízení ke zneškodňování odpadních vod splaškového charakteru

Příklady čištění odpadních vod v souladu s platnou legislativou:

- Bezodtoká jímka na vyvážení (žumpa)
- Domovní čistírna odpadních vod
- Septik s dalším stupněm čištění
- Odvádění odpadních vod kanalizační přípojkou do kanalizačního sběrače ukončeného ČOV
- Septik (na přechodnou dobu – např. po dobu změny čistícího zařízení)-viz obecně I. bod. 5

OBECNĚ:

I.

1. K **vypouštění odpadních vod do vod povrchových nebo do vod podzemních** (tzv. nakládání s vodami) je třeba povolení vodoprávního úřadu podle § 8 odst. 1 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách, v platném znění.
2. Kdo vypouští odpadní vody do vod povrchových nebo podzemních, je povinen zajišťovat jejich zneškodňování v souladu s podmínkami stanovenými

v povolení k jejich vypouštění. (§ 38 odst. 3 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách, v platném znění).

3. Vodoprávní úřad je při povolení vypouštění odp. vod vázán ukazateli vyjadřujícími stav vody ve vodním toku – hodnotami přípustného znečištění povrchových vod, které jsou stanoveny nařízením vlády č. 61/2003 Sb, v platném znění.
4. Přímé vypouštění do podzemních vod nelze povolit. Vypouštění odpadních vod do půdních vrstev, z nichž by mohly do podzemních vod vniknout lze povolit jen výjimečně z jednotlivých rodinných domů a staveb k individuální rekreaci na základě posouzení jejich vlivu na jakost podzemních vod (nutné vyjádření osoby s odbornou způsobilostí-hydrologa nebo jeho posudek) (§38 odst. 4 a § 9 odst.1 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách, v platném znění).
5. Vodoprávní úřad může na základě žádosti znečišťovatele povolit ve výjimečných případech na nezbytně nutnou dobu vypouštění odpadních vod s přípustnými hodnotami ukazatelů znečištění odp. vod vyššími než hodnoty stanovené vládou nařízením např. při změně zařízení ke zneškodňování odp. vod (§ 38 odst. 9 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách, v platném znění).

** Tuto výjimku by měl vodoprávní úřad, dle metodického pokynu MŽP, využít v případě individuálního povolování zejména v aglomeracích, které do konce roku 2009 uvedou do provozu kanalizaci pro veřejnou potřebu zakončenou čistírnou odpadních vod.*

II.

1. K **vypouštění odpadních vod do kanalizace pro veřejnou potřebu**, která není ukončená čistírnou odpadních vod z čistícího zařízení je třeba povolení vodoprávního úřadu podle § 18 zákona č. 274/2001 Sb., o vodovodech a kanalizacích, v platném znění.
2. Vodoprávní úřad může povolení udělit jen tehdy, bude-li zajištěno vyčištění těchto vod na míru znečištění odpovídající kanalizačnímu řádu.
3. S ohledem na čistící účinek je septik přijatelný pouze jako mechanický stupeň čištění, za nímž by měl následovat další stupeň čištění, např. zemní filtr nebo biofiltr apod..

III.

1. Připomínáme, že **ke stavbě vodního díla** (domovní čistírna odpadních vod, septik, zemní filtr apod.) je třeba povolení vodoprávního úřadu - tj. MÚ Nový Jičín, odboru životního prostředí, Masarykovo náměstí 1, Nový Jičín podle § 15 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách, v platném znění.
2. Do zařízení ke zneškodňování odpadních vod je nutné odvádět veškeré odpadní vody z nemovitosti (WC, koupelna, kuchyň apod.). Podle § 38 odst. 3 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách, v platném znění nelze povolit vypouštění nečištěných odpadních vod.

Přílohy:

- Tiskopis žádosti o povolení vypouštění odp. vod do vod povrchových nebo podzemních.

- Připomínáme nutnost doložení příloh podle tiskopisu žádosti o povolení k nakládání s vodami, neboť bez nich nelze povolení k nakládání s vodami vydat.

V případě nejasností a dotazů občanům doporučujeme konzultaci na vodoprávním úřadě v úřední den nebo po předchozí telefonické domluvě.

V průběhu roku 2010 bude vodoprávní úřad tj. MÚ Nový Jičín, odbor životního prostředí opět v celém správním území obce s rozšířenou působností provádět vodoprávní dozor ve věci nezávadné likvidace odpadních vod splaškového charakteru.

Místní referendum o oddělení části města Libhošť

Informace pro občany

(osoby oprávněné hlasovat v místním referendu)

Vážení spoluobčané,
zastupitelstvo města Nový Jičín na svém zasedání dne 17.12.2009 rozhodlo na základě návrhu přípravného výboru a v souladu se zákonem č.22/2004 Sb., o místním referendu a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o místním referendu) o vyhlášení místního referenda v části města Libhošť **o otázce :**

„ Souhlasíte s tím, aby se část města –Libhošť oddělením od města Nový Jičín stala samostatnou obcí?“

Místní referendum bylo vyhlášeno v souladu s ust. § 15 zákona o místním referendu prvním dnem vyvěšení usnesení zastupitelstva města na úřední desce MěÚ Nový Jičín, tedy 22. prosince 2009.

Místní referendum se uskuteční v neděli 11. dubna 2010 od 9.00 hodin do 21.00 hodin v budově Základní školy, Nový Jičín, Libhošť 90

Kdo má právo hlasovat v místním referendu?

Právo hlasovat v místním referendu má každá osoba, která má právo volit do zastupitelstva obce (dále jen oprávněná osoba), tedy státní občan České republiky, který alespoň v den konání místního referenda dosáhl věku nejméně 18 let a je v den konání místního referenda v Novém Jičíně, části města Libhošť, přihlášen k trvalému pobytu. Právo hlasovat v místním referendu má i státní občan jiného členského státu Evropské unie, který alespoň v den konání místního referenda dosáhl věku nejméně 18 let a je v den konání místního referenda v Novém Jičíně, části města Libhošť, přihlášen k trvalému pobytu a je zapsán v tzv.dodatku stálého seznamu voličů vedeného podle zákona o volbách do zastupitelstev obcí .

Tyto oprávněné osoby jsou zapsány v seznamu oprávněných osob, jehož výpis bude v den konání místního referenda k dispozici komisi pro hlasování, která bude hlasování v místním referendu zajišťovat.

Hlasovací lístky

Hlasovací lístky pro místní referendum obdrží oprávněné osoby v souladu se zákonem **přímo v hlasovací místnosti**, nebudou zasílány na adresu trvalého pobytu.

Prokázání totožnosti a státního občanství

Oprávněná osoba po příchodu do hlasovací místnosti prokáže svou totožnost a státní občanství, popřípadě občanství státu EU, jehož občané jsou oprávněni hlasovat na území ČR, platným občanským průkazem, jde-li o cizince, průkazem povolení k pobytu nebo platným cestovním, diplomatickým nebo služebním pasem ČR. Po prokázání oprávněnosti hlasovat v místním referendu a záznamu do výpisu ze seznamu oprávněných osob komise vydá oprávněné osobě hlasovací lístek a úřední obálku opatřenou otiskem razítka města Nový Jičín. Neprokáže-li oprávněná osoba svou totožnost a státní občanství ČR, popř. státní občanství jiného státu EU, nebude jí hlasování umožněno.

Způsob hlasování

Po obdržení úřední obálky a hlasovacího lístku vstoupí oprávněná osoba do prostoru určeného k úpravě hlasovacího lístku, kde hlasovací lístek předepsaným způsobem upraví a vloží ho do úřední obálky.

Úprava hlasovacího lístku:

Hlasovací lístek obsahuje text „Místní referendum“, město Nový Jičín, část Libhošť, datum 11. dubna 2010 a otázku položenou k rozhodnutí v místním referendu „*Souhlasíte s tím, aby se část města –Libhošť oddělením od města Nový Jičín stala samostatnou obcí?*“

Oprávněná osoba **označí křížkem** v příslušném rámečku předtištěnou odpověď „ano“ nebo „ne“, pro kterou hlasuje a vloží tento hlasovací lístek do úřední obálky. K jiné úpravě hlasovacího lístku se nepřihlíží. **Oprávněná osoba se zdrží hlasování o této otázce tím, že na hlasovacím lístku neoznačí křížkem žádnou odpověď.**

Pokud se oprávněná osoba neodebere do prostoru určeného pro úpravu hlasovacích lístků, nebude jí hlasování umožněno.

Hlas oprávněné osoby je neplatný,

- a) je-li v úřední obálce několik hlasovacích lístků
- b) označila-li křížkem současně odpověď „ano“ i „ne“, nebo
- c) označí hlasovací lístek jiným způsobem než křížkem v příslušném rámečku pro předtištěnou odpověď „ano“ nebo „ne“, pro kterou hlasuje anebo v případě, že se zdrží hlasování, neoznačí křížkem žádnou odpověď.

Hlasování do přenosné volební schránky

Oprávněná osoba může požádat ze závažných důvodů, zejména zdravotních, Městský úřad Nový Jičín na tel: 556 768 209 nebo 556 768 210 a ve dnu konání místního referenda komisi o to, aby mohla hlasovat mimo hlasovací místnost, a to pouze v územním obvodu hlasovacího okrsku, pro který byla komise zřízena, tedy v části města Libhošť. V takovém případě komise vyšle k oprávněné osobě 2 své členy s přenosnou volební schránkou, úřední obálkou a hlasovacím lístkem.

Jde-li o místní referendum, v němž se rozhoduje o oddělení části obce, je rozhodnutí přijato, jestliže pro ně hlasovala nadpoloviční většina oprávněných osob zapsaných v seznamu oprávněných osob v té části obce, která se má oddělit (§ 48 odst.3, písm.a) zákona o místním referendu).

Odbor vnitřních věcí
MěÚ Nový Jičín

VÍTE, ŽE...

... podle ustanovení § 23 odst. 2 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), v platném znění (dále jen „zákon o obcích“), *v nově vzniklé obci platí právní předpisy obce, které platily na jejím území před jejím vznikem, a to do té doby, než budou zrušeny nebo nahrazeny novými ?*

Ptáte se, co to pro občany Libhoště, který je dosud místní částí města Nový Jičín, prakticky znamená? No především to, že pokud bude referendum úspěšné, a Libhošť se stane samostatnou obcí, pak zákon o obcích tímto ustanovením zaručuje, že **na území této nově vzniklé obce zůstanou automaticky v platnosti všechny dosavadní právní předpisy** města Nového Jičína, které byly na jejím území platné před jejím vznikem. Touto úpravou tedy zákon o obcích především sleduje, aby se nově vzniklá obec neocitla v jakémsi právním vakuu či právní nestabilitě, ale naopak, aby byla zajištěna právní kontinuita závaznosti všech předpisů, které již dříve na tomto území působily či na něj dopadaly.

Následně pak přirozeně mohou být, podle potřeby, tyto předpisy změněny nebo zrušeny, a to již příslušnými orgány nově vzniklé obce (v případě Libhoště tedy zastupitelstvem obce), ale protože **zákon o obcích v tomto smyslu neukládá žádnou lhůtu**, ani direktivně nestanoví, že se tak musí stát, bude záviset jen na zastupitelstvu, v jakém časovém horizontu k tomuto opatření přikročí, případně zda se rozhodne tyto předpisy nerušit ani neměnit (samozřejmě jen do té doby, pokud se neocitnou v rozporu s jiným právním předpisem).

Pro objasnění pojmu „právní předpis“ je možno vycházet z definice, uvedené v encyklopedii Wikipedia, dle níž je právní předpis *dokument vydaný jednostranně z pozice moci, který zpravidla obsahuje jednu nebo více právních norem nebo jejich složek*, a takovýto právní předpis je součástí právního řádu. Pro připomenutí je pak možno doplnit, že v právním řádu České republiky existují tyto typy právních předpisů:

- Ústava, Listina základních práv a svobod a ústavní zákony,
- zákony,
- **vyhlášky** (ústředního orgánu státní správy nebo jiného úřadu zmocněného k jejich vydávání, **obce** nebo kraje),
- **nařízení** (vlády, **obce** nebo kraje),

přičemž o platnosti těch prvních dvou typů právních předpisů na území Libhoště samozřejmě nikdo nepochybuje a neřeší je ani výše citované ustanovení zákona o obcích. Právním předpisem v užším slova smyslu se pro potřeby použití dle zákona o obcích obvykle rozumí především *obecně závazné právní předpisy*, což jsou předpisy veřejně vydávané orgány veřejné moci v rámci veřejné správy.

V našem případě by se tedy konkrétně jednalo o zachování platnosti těch právních předpisů (tzn. obecně závazných vyhlášek a nařízení), vydaných městem Nový Jičín v rámci jeho věcné působnosti v letech 1990 – 2009, které před případným osamostatněním Libhoště platily i na katastrálním území Libhošť. Pro názornost je z poslední doby např. možno zmínit Obecně závaznou vyhlášku č. 4/2009, o zákazu požívání alkoholických nápojů na veřejném prostranství, Obecně závaznou vyhlášku č. 5/2009, o místním poplatku za provoz systému shromažďování, sběru, přepravy, třídění, využívání a odstraňování komunálních odpadů, atd.

Za použití výše zmíněného ustanovení § 23 odst. 2 zákona o obcích, je pak ve vazbě na ustanovení § 43 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), v platném znění, které upravuje základní zaměření, účel, závaznost a způsob vydání územního plánu, možno dovodit, že i **opatření obecné povahy č.j. 60793/2009**, kterým byl na základě ustanovení § 171 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění, dne 10. 9. 2009 vydán Územní plán Nový Jičín, pořízený rovněž pro katastrální území Libhošť (účinnosti toto opatření nabylo dne 1. 10. 2009), **je právním předpisem**, který by byl po případném osamostatnění Libhoště platný i na území této nově vzniklé obce, a to do doby, než zastupitelstvo obce rozhodne o pořízení nového Územního plánu Libhošť.

Vzhledem ke skutečnosti, že územní plán je základní koncepční dokument obce k usměrňování jejího územního rozvoje, který je závazný pro veškeré rozhodování v území, zejména pro vydávání územních rozhodnutí, je v zájmu obce i jejích občanů, že může být i nadále uplatňován.

Zpracovala Ing. Helena Šimíčková

Z HISTORIE OBCE

Vzpomínky Gerharda Höckela na Libhošť

/Ze seriálu Češi a Němci v Sudetech/

Oldřich Sobek

Mezi dokumenty Místního národní výboru v Libhošti z roku 1945 se nachází mimo jiné i seznam Němců, kteří byli v květnu 1945 dopraveni z novojičínského internačního tábora do Libhoště. Byli zde přiděleni především na práce u sedláků a menších zemědělců. Jejich seznam jsem uveřejnil v článku „**Dozvuky války v Libhošti**“ v červnovém čísle našeho zpravodaje. Byli to většinou mladí hoši kolem 15 – 16 let a ženy, některé i se svými dětmi. Našel jsem mezi nimi i jméno v té době šestnáctiletého Rudolfa Kolunka, který sloužil na statku u Pavelků a jemuž vděčím patrně za záchranu života (dříve uvedený článek). Všechny tyto většinou mladé lidi zával osud na krátkou dobu do Libhoště, za krátký čas se u nás ale po nich slehla zem. Vždy, když narazím při své práci na seznamy jmen konkrétních lidí, kladu si otázku po jejich dalším osudu, jak a kde asi skončili. Všichni doplatili na to, že byli příslušníci národa, který ovládli nacisté. Zřejmě osud tomu chtěl, že jsem se nečekaně mohl seznámit s životním příběhem jednoho z těch tehdejších německých chlapců, jejichž jména zůstala zapsána na dnes už historickém dokumentu obce z roku 1945.



Setkání po 21. letech: Gerhard Höckel
s manžely Dybalovými v Libhošti v r. 1966

*Život je plný náhod. Jedna taková mě potkala v prosinci min. roku. Jako vždycky, náhoda je nečekaná. Ta, o níž se zmiňuji, čekala na mne na poště. Ještě nic netušíc jsem vstoupil, abych si vyzvedl důchod – připadl na mne toho dne „den branosti“, jak by řekl klasik. U přepážky byla právě paní **Marie Pístecká** (roz. Dybalová). Podávala zásilku neobvyklých rozměrů, která nevešla přes okénko. Právě ten neobvyklý rozměr mě zaujal. Marie měla obavy, aby se zásilce nic nestalo, vždyť je to dar k osmdesátinám a zásilka jde až na Kanárské ostrovy. Jak se ukázalo, byl to obraz z dílny **našeho malíře Miroslava Hanzelky**. Co jiného na něm mohlo být, než nějaký zajímavý motiv z Libhoště? Moje překvapení bylo dokonalé. Obraz byl určen právě jednomu z těch německých hochů, kteří v r. 1945 byli do Libhoště přivezeni na práci. Jeho osud*

mě nemohl nezajímat. Do celého příběhu jsem se zaposlouchal ale až doma. Rozhovor s manžely Písteckými jsem si jako obvykle zaznamenal, takže se opět rozrostl počít

kazet, které nyní tvoří součást historie naší obce. Ale nechejme vyprávět paní Marii Písteckou, kterou občas doplnil manžel Petr. Marie vypráví:

„Já jsem se narodila až po válce, v roce 1946. Ten příběh ale začal už v poválečných dnech roku 1945. Všechno znám proto jen z vyprávění mého otce.

Jednoho dne, datum už nejde zjistit, ale bylo to v květnu, vyhubňoval obecni policajt, můj staříček Honeš, po obci, že kdo potřebuje výpomoc na poli a v hospodářství, ať se ihned dostaví k národnímu výboru, kde jsou k dispozici Němci přidělení na práce v obci. Můj otec tam šel a přivedl si domů „pacholka“. **Jmenoval se Gerhard Höckel, byl z Nového Jičína a bylo mu 15 roků.** Jak dlouho u nás byl, to nevím. Pracoval u nás jak doma, tak na poli. Sestra Dana v té době měla 9 roků a



Prátelství s rodinou Dybalovou udržuje Gerhard Höckel dodnes. Poslední setkání s panem Drbalem.

samozřejmě, že musela zastat už také kus práce v domácnosti. Najedenkrát všechny ty Němce z obce posbírali a odvezli. Kde šly ženy, nevím, ale muže odvezli do Ostravy na šachtu. Ten Gerhard z té šachty mému tatkoví pořád psal dopisy a prosil o chleba. Že má hlad, že ať mu něco pošle. Otec mu napsal, že to není možné, dyť mu stále chleba posílá. No, ale jak se ukázalo, on nikdy nic nedostal. Potvrdil si to sám, když se za tím Gerhardem do Ostravy vypravil. Jeli s ním ještě Bedřich Frýdl, to byl můj křestný, a sestra Dana. To setkání bylo jen velmi kratičké. Němci zrovna pochodovali pod dozorem k šachtě, takže tatka jenom na něho volal, že mu posílá

tolik chleba, jak to, že pořád prosí o další. A on jenom zavolal, že nic nikdy nedostal. Tatka stačil ještě říct, že to nemá smysl, že už teda nic posílat nebude, když nic nedostává. Tak se rozešli, otec jenom viděl, jak ten Gerhard brečí, a to bylo všechno. Od té doby už se o něm nic nedozvěděl, jak a kde skončil“.

Rozhovor plynule pokračoval, Marie má další vzpomínky jako na dlaní. „V roce 1966 jsem byla v nemocnici, takže jsem opět byla ochuzená o jeden mimořádný zážitek. **Z ničeho nic se u nás objevil ten náš „pacholek“ z roku 1945, pan Gerhard Höckel.** Jak sám řekl, orientoval se podle obecní studny pod kostelem, která v té době měla ještě tu svoji charakteristickou stříšku. Nepasoval mu jen ten náš barák, protože můj otec ho po válce zboural a postavil nový – přízemní. Podle té studny si řekl, že bysme to mohli být my. Přijel proto, aby poděkoval tomu mému otci za to, že když to bylo jenom na krátkou dobu, **že zde cítil jakýsi domov, že byl u nás strašně šťastný.** Oceňoval především to, že otec se mu nemstil za to, že je Němec. Ti němečtí kluci

se samozřejmě mohli v Libhošti po večerech stýkat a vzájemně si povídali o tom, jak se kde mají. Teprve při té jeho návštěvě v roce 1966 říkal dědovi, že ti „naši někteří“ - já nevím, kteří, - se k nim nechovali pěkně. Dávali jim třeba práce, které byly nad jejich síly, anebo je neuměli. Vzpomínal na slova svého kamaráda, který se mu svěřoval, že jeho „hospodář“ mu dal naséct celý vůz futra pro krávy, jenomže on v životě neměl kosu v ruce. Oni to neuměli, takže si kolikrát při práci pobřečeli. Můj otec, když viděl, že něco neumí, tak to hold neumí a dal mu dělat něco jiného. Samozřejmě, že dělat musel. Aniž si to oba vzájemně uvědomovali, vzniknul mezi nimi určitý blízký vztah“.

Protože Marie byla v té době v nemocnici, při jeho návštěvě v r. 1966 se u Dybalů o ní vůbec nemluvalo. Všichni se několikrát vyfotili, po čase Gerhard poslal fotky. Marie pokračuje ve vyprávění: „Otec mi říkal, tož ses učila německy, cosi přece umíš. Napiš a poděkuj mu. Já, aniž bych nad tím uvažovala, napsala jsem poděkování a podepsala jsem se jako Marie. On, Gerhard, nevěděl vůbec, kdo mu to vlastně psal. Obratem pošty jsme měli doma dopis. Napsala jsem se mu, že jsem dcera pana Dybala a že jsem se narodila až po válce. A tak, že mu musím poslat fotku. Od té chvíle mě v každém dopise pořád zval k nim do západního Německa. Já bych už ze zvědavosti ráda jela, ale na druhé straně jsem se přece jenom bála, když jsem slyšela z vyprávění, co se za války všechno dělo. V té době to bylo také složité vyřizování, jezdilo se jenom na pozvání, což samo o sobě byl problém. Od té doby každý rok v lednu nebo únoru přicházely pohledy z jiného konce světa. Gerhard snad procestoval celý svět. Jedenkrát přišel pohled z Thajska, z Acapulca, ze Šibeniku, z Bangkoku, zkrátka z celého světa. Nezapomenul ani jediný rok, kromě toho ještě psal pozdravy vždycky na Vánoce a Velikonoce. Teď, na stáří, už tolik necestuje. Ale má ještě s někým koupený bungalov nebo něco takového na Kanárských ostrovech. V říjnu vždycky odlétá na „Kanáry“, a je tam do března. V dubnu se vrací do Německa, je tam až do podzimu. Takže já na Vánoce musím posílat pohledy na Kanáry. Každý Štědrý den mi telefonuje. Ptá se, jestli je u nás sníh, jak se nám daří – „no a u nás – manželka se právě šla koupat k moři, mi se moc nechtělo, tak jsem si říkal, že Vám zavolám“.

*Tak jsme se postupně dostali i k podrobnostem z jeho života. Rodině Höcklové patřila vilka na dnešní Suvorovově ulici nad Karmolou, která od roku 1945 prakticky nedoznala změn. Její fasáda je dodnes poznamenána střepinami po ostřelování Böhmovy továrny z prostoru Libhoště v neděli 6. května 1945. Ale začtíme se do vyprávění paní Marie: „Jeho tatínek byl v té továrně mistrem, nebo něco podobného. Trpěl na srdce a když se už věděl, že Němci budou muset odejít všichni do Německa, dostal infarkt a zemřel ještě v Novém Jičíně. Gerhard zde zůstal s matkou a starší sestrou. Matka se snažila zřejmě o nějaké kroky k tomu, aby syn Gerhard zde mohl zůstat“. **Možná, že to byl i jeden z důvodů, proč se osudy rodiny rozdělily. Matka s dcerou byly zařazeny do tzv. divokého odsunu. Byl to první transport, vypravený z Nového Jičína v noci ze 4. na 5. července 1945, sestavený ze 60 dobytčích vagónů, kterým odjelo prvních 3 384 novojičínských Němců.** (Viz Libhošťský zpravodaj – březen 2009). „Když k nám začala jezdit i ta jeho sestra, tak nám stále opakovala, jaké to bylo hrozné, jak byli v tom dobytčáku namačkaní, bez možnosti občerstvení nebo třeba zajít na záchod. Dovedli je na nádraží na německé hranice, kde museli vystoupit, vlak odjel a bylo „hotovo“. Bylo to hrozné, nikdo se o ně nestaral, jak během cesty, tak ani potom na místě. Gerhard, který byl v té době ještě u nás pracově nasazen, nejdříve v Libhošti a potom na šachtě v Ostravě, neměl o osudu rodiny*

žádných zpráv. Nikdy jsme se vlastně Gerharda ani nezeptali, kdy a jakým způsobem se on sám dostal až do toho Düsseldorfu, který je až u belgických hranic“.

Pro celou rodinu samotná válka neznamenalala vlastně žádné příliš velké strádání, pro ně všechny problémy nastaly až po válce. Začalo to odsunem z Nového Jičína, ale nejhorší bylo rozloučení rodiny v důsledku dlouhodobého rozdělení Německa. Styk mezi rodinami z obou stran byl takřka nemožný. Matka se sestrou dostaly místo v Drážďanech, Gerhard se usadil v západním Německu. Marie pokračuje ve vyprávění: „Po určitém oslabení studené války mohli se spolu sejt, ale jenom na cizím území, nejčastěji v Maďarsku. Zatím, co Gerhard z toho Düsseldorfu létal už jenom letadlem, ony přijížděly tím svým trabantíkem. Ta sestra byla už samozřejmě vdaná, měli dvě dcery. Jezdili k nám, u nás si odpočinuli, přespalí a pokračovali v cestě do Maďarska. Gerhard pracoval v automobilce jako jeřábík, jeho sestra byla učitelkou. Provádala se za ředitele školy, což bylo spojeno stejně jako u nás s členstvím ve straně. Paradoxně, tak, jak byli rozdělení územně, rozdělili se i názorově. On byl „západní Němec“, čili, jak to říct, „nepřítel komunismu“, oni byli vyznavači marxismu, takže, když se u nás sešli, byli rozdělení i u nás za stolem. Při jednom setkání, to bylo už po pádu berlínské zdi, říkala tomu Gerhardovi „Kohlí nám to slíbil, že budem mít všechno jako vy na západě“, a on jí odpovídal: „My jsme to budovali 40 roků a vy byste to chtěli mít tak všechno hned. Jak si to vlastně představujete?“

V Německu se Gerhard oženil až v pozdním věku, snad před 10 lety. Ale předtím už spolu dlouhou dobu žili ve společné domácnosti. Ted' už se do diskuse připojil i manžel Petr. „Jednou, když byli oba u nás, tak jsme se i zasmáli. On byl tak na klobásečky, slivovičku, zatímco jeho žena nesnášela různé věci, třeba česnek. Nerozuměla česky, a tak ten Gerhard si poněkud odlehčeně dělal na její účet srandu. Říkal nám, ať jí namažeme chleba s máslem a je to“. Ale Marie stále ještě zdaleka nedokončila zajímavé vyprávění. „Naposledy se Gerhard ozval letos v létě z Drážďan, když mu zemřela sestra. Řekl, že měla pěkné roky, dožila se 86 let a zmínil se, že bude mít v lednu už taky osmdesát. Díky tomu měla jsem dost času na to, abych pro něj připravila dárek. Šla jsem za Mirkem Hanzelkou, domluvili jsme se na motivu. Mirek získal ještě starou fotku od Marie Eslerové, na které byla ještě studna se stříškou, a tak jsem mu ten obraz poslala“.

Naposledy byli u nás ještě i s tou svou sestrou před patnácti lety. Přiletěli letadlem do Mošnova, tak jsme pro ně jeli na letiště. Byli tu, myslím, tři dny. **To už tatínek byl vážně nemocný, většinou už jenom ležel na gauči. Já jsem jenom s úžasem hleděla, jak ten Gerhard u něho pořád seděl, a oba se drželi pořád za ruky. Já jsem to vůbec nechápala, nevím, co mezi nima za tu dobu vzniklo, jaký vztah. Když jsme je odváželi zase na letiště, řekl mi, že si myslí, že ho už neuvidí, že ho viděl naposledy a že je hrozně rád, že tu ještě byl. Dal mi tisíc korun a chtěl, abych, až umře, koupila věnec a ať je tam napsáno, že je to od něho. To se stalo, máme vše vyfocené a také jsme mu to poslali. Při každém telefonu se mě z toho Německa ptá, jestli nezapomínáme na hrob tatínkův“.**

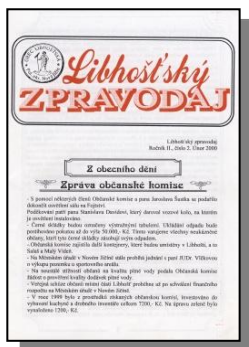
Samozřejmě, že jsem se také vyptal i na širší souvislosti. Zajímalo mě, jak se po tolika letech díval na svoje rodné město, co ho překvapilo příjemně a jak vidí zpětně svůj životní osud. I na to při rozhovorech u Dybalů samozřejmě došlo. Marie pokračuje: „Oba si se sestrou prošli Jičín, něco už nepoznávali, některá místa jsou úplně změněná, hodně je zbouráno. Všechno si nafotili. Nemohli jenom pochopit, jak mohl někdo poškodit tak nevhodnou přístavbou třeba dům, kde jsou teď zubaři, dyť to byla nádher-

ná architektura. Za celou dobu jsme ale od něho neslyšeli slovo o tom, že by se chtěl vrátit, nebo že by chtěl zpátky nějaký majetek. Samozřejmě, že je zajímavý jejich rodný dům, který si také nafotili, ale aby zaklepalí a vyprosili si vstup dovnitř, k tomu nenašli odvahu.“ *Manžel Petr vzpomínku doplňuje:* “Vyšli jsme se podívat společně na Libhošť. Hned, jak jsme vyšli z baráku a zahrnuli doprava, Gerhard se zastavil, dal ruce za záda a řekl, tož to je tady přesně tak, jako když jsem tenkrát z Libhoště odcházel. Za tu dobu se tu nic nezměnilo“.

Byl jsem rád, že mi opět náhoda pomohla k tomu, že mohu přiblížit čtenářům Libhošťského zpravodaje jednu z událostí naší nedávné historie.

TENKRÁT...

Libhošťský zpravodaj Ročník II. číslo 2 – Únor 2000



V úvodu tehdejšího čísla zpravodaje vás Václav Linart za Občanskou komisi informoval o dění v obci. Informoval vás, mimo jiné, o dokončení osvětlení sálu na Fojtství, o umístění dalších kontejnerů v obci, o stížnostech na kvalitu pitné vody, kterou bude nutno prověřit a také o pokračujícím jednání s paní JUDr. Vlčkovou o výkupu pozemku u sportovního areálu.

V další části vás Osvětová beseda informovala o chystaných akcích na rok 2000. Byly mezi nimi například beseda na téma zpracování územního plánu obce (24. února), pochování basy (7. března), velikonocní výstava (8.-16. března), vzpomínkový večer při příležitosti 150. výročí narození T.G.Masaryka (9. března), a jiné.

V části, věnované historii obce, pokračovalo vyprávění příběhu Aloise Řeháka o totálním nasazení a také jste si zde mohli přečíst rozhovor s Josefem Hynarem, týkající se jeho pobytu v koncentračních táborech. Historii obce byla věnována i stať, kde o svém životě vypráví Antonín Turek, libhošťský kronikář.

V rubrice Životní prostředí jste se mohli dočíst o problematice územních plánů, zpracované Ing. Helenou Šimíčkovou, a také o vládním programu Obnova venkova.

Závěr čísla patřil již tradičně společenské a kulturní rubrice a samozřejmě také fotbalu.

STALO SE

Obce v našem kraji si polepšily

Vám, kteří pozorně sledujete denní zpravodajství, ať už z tisku nebo z televize či internetu, jistě neunikla velmi zajímavá zpráva, týkající se obcí v Moravskoslezském kraji. Abychom byli konkrétní, přečtěme si, co na svých stránkách napsaly v pátek 22. ledna 2010 Lidové noviny:

Sever Moravy si rozdělí přes miliardu z EU

Rekordních 639 miliónů korun z Evropské unie dostanou moravskoslezské obce s 500 až 5000 obyvateli. Dotace z regionálního operačního programu získá 77 projektů z 200 žádostí, které obce loni v květnu podaly. Obce si do konce roku 2013 rozdělí 1,4 miliardy korun.

Většina obcí peníze použije na stavbu či rekonstrukci školy, obecního úřadu či víceúčelového obecního domu. Mnohé chtějí obnovit veřejná prostranství.

Tolik tedy Lidové noviny. Pro nás, občany Libhoště, není jistě bez zajímavosti fakt, že nejvíce peněz z dotací získala obec Velká Polom, která na své čtyři projekty získala celkově 59 miliónů korun. Pro nás je to zajímavé hlavně v tom, že Velká Polom má přibližně stejný počet obyvatel jako má Libhošť, což svědčí o tom, že i podobně malé obce mají slušnou šanci získat dotace z EU. Ve Velké Polomi použijí dotace na výstavbu nové školky, rekonstrukci školy, novou tribunu a hřiště.

Ale pro podobné případy není třeba chodit až k Ostravě, stačí se podívat na to, jak byly s dotacemi úspěšné obce v okrese Nový Jičín. A o tom, že úspěšné byly, svědčí to, že do zdejšího okresu přiteklo téměř 140 miliónů korun. Abyste si udělali konkrétní představu, kde všude dotace získali a jakým způsobem je využijí, přinášíme vám přehled obcí a jejich úspěšných projektů:

Obec	Název projektu	Maximální výše dotace (v Kč)
Lichnov	Modernizace mateřské školy	8 643 422
Slatina	Rekonstrukce víceúčel. spol. zařízení	3 403 625
Albrechtický	Centrum volného času Albrechtický	9 018 053
Spálov	Rekonstrukce sokolovny	21 753 244
Velké Albrechtice	Rekonstrukce a modernizace základní školy	9 023 956
Velké Albrechtice	Revitalizace centra obce	5 980 363
Bravantice	Revitalizace veřejného prostranství v obci	1 384 298
Kunín	Modernizace výuky v základní ZŠ	3 801 292
Štramberk	Regenerace sídliště Bařiny	43 326 763
Rybí	Víceúčelové minihřiště v obci	2 683 397
Vražné	Rekonstrukce a přístavba objektu TJ Sokol s cílem vybudování MŠ	12 660 253

Nezbývá, než úspěšným obcím pográtulovat a doufat, že i občané Libhoště dostanou v brzké době šanci ukrojit si z koláče dotací EU svůj díl.

Aleš Hána

VÝZNAMNÉ OSOBNOSTI

Za Vlastou Luňáčkovou

Velmi smutná zpráva nás zastihla na samém konci právě uplynulého roku. Uprostřed příprav na další z mnoha výstav zemřela náhle ve věku 83 let v Ostravě-Zábřehu známá aranžérka květin, organizátorka květinových výstav, průkopnice pěstování bonsají, **paní Vlasta Luňáčková**. Osobně mám na Vlastu velmi hezké vzpomínky ještě z časů mého pobytu na ostravské zahradnické škole. Společně s **manželem Aloisem**, zahradníkem, profesorem a později ředitelem zahradnické školy v Klimkovicích, se Luňáčkovi stali vyhledávanými odborníky při organizování společenského i odborného života zahrádkářských organizací na Ostravsku. Mají velkou zásluhu na budování zahradnického školství a při výchově odborníků v tomto oboru. Získali si všeobecné uznání svých bývalých žáků, někteří z nich pocházejí i z Libhoště. Oba manželé se podíleli také na odborném růstu základní organizace zahrádkářů v Libhošti. Na moje pozvání přednášel Alois Luňáček několikrát na našich výročních schůzích, manželka Vlasta pak dlouhodobě spolupracovala se **Zdenkou Hanzelkovou** při organizaci výstav po celém kraji, ale i v zahraničí.

Při příležitosti jejich narozenin v roce 2003 jsme Vlastu navštívili spolu se Zdenkou Hanzelkovou v jejím rodinném domku v Ostravě- Zábřehu. Přivítala nás s neobyčejnou srdečností, přesto, že se již začaly neodbytně hlásit zdravotní problémy. Z návštěvy jsem zaznamenal rozhovor, který je otištěn v únorovém čísle zpravodaje ročníku 2003. Společně jsme zavzpomínali na léta mládí a na pobyt ve škole, který nepostrádal řadu humorných situací a historek. Vlastu velice těšilo to, že všichni absolventi zdejší školy se k ní i po mnoha letech velice hlásí. Vzpomínali jsme na první „Flóry“ v Olomouci, kde se prezentovaly i zahradnické školy. Díky tehdejšímu vedoucímu školního statku v Nové Vsi panu Řezníčkovi se ostravská zahradnická škola prosadila i na takovýchto velkých výstavách, dokonce i v zahraničí. Vlasta vzpomínala na aranžování školní výstavy ve Vídni a v Erfurtu. Tehdejší mimořádný ohlas jejich expozice vynesl Vlastu Luňáčkovou na post šéfaranžéra pro celou republiku. Bylo to úžasné vyznamenání a životní úspěch. To byl ale jen počátek jejich životních úspěchů.

Obě ostravské zahradnické školy (učňovská a technická) se pravidelně prezentovaly na celostátních vazačských výstavách v Olomouci a v Bratislavě, v nichž byly díky Vlastě Luňáčkové velmi úspěšné. Vlasta se mezi tím stala instruktorkou Českého zahrádkářského svazu. Byla natolik vyčerpána, že v kalendářním roce měla i 135 přednášek a praktických ukázek. V zimních večerech byla téměř denně mimo domov. Vyprávěla nám, jak se vlastně stala známou propagátorkou bonsají. „Byla to tenkrát z nouze ctnost. Škola patřila tenkrát pod krajský národní výbor. Každou chvíli se v Ostravě pořádala nějaká krajská akce a po nás vždycky chtěli, ať jim uděláme nějakou výzdobu. K tomu ovšem bylo nutno mít neustále po ruce velké množství materiálu, hlavně jehličin, a to především velkých kusů. Začala jsem proto sázet jehličiny do květináčů. V mém rodišti v Hluboči byla tenkrát přemnožená divoká prasata v lese, který se jmenuje Lípí. Ta prasata tam vyrývala nádherné, velké, ploché pařezy a já jsem ty jehličnany začala vysazovat do těch vykotlaných pařezů. Líbilo se to, bylo to neobvyklé a krásné. Táta potom přinesl z antikvariátu

knížku o Japonsku z roku 1933. Jak jsem ji dočetla, hned jsem začala machrovat. V televizi začaly právě pořady typu „ten dělá to a ten zas tohle“. Točilo se to tady v sousedství v sále „U Havránků“. Ti režiséři se tady o přestávkách chodili nadýchat trochu čerstvého vzduchu, chodila jsem jim tam dělat i nějaké dekorace a tak jsem se s těmi svými bonsaji dostala až do televize. Vzala jsem ty moje výpěstky i na výstavu do Olomouce. Tenkrát ing. Finger (*autor neuskutečněné úpravy kolem Památníku Družba v Novém Jičíně*) navrhl první atriové zahrádky. Jedno atrium nám dal právě on k dispozici pro ty naše bonsaje. My jsme to navečer naaranžovali, ale do rána všechny byly ukradené. Takže rázem bylo po expozici. Co mne ale těší, je, že ta mísa je v publikaci „Flóra Olomouc do dnešního dne. Od té doby se už všechno hlídalo.“

Úspěch měly nové směry na výstavě v Bratislavě a nakonec i na světové výstavě ve Vídni. Jenže tam přijeli také Japonci. Když Vlasta uviděla tu jejich nádhernou expozici, propadla depresi. „**Ti moji chudáčci vedle těch japonských! Tam jsem poprvé viděla nádherné kvetoucí sakury, pěti jehličnou borovici Pinus pentafolia, všechno staré, mnohaleté výpěstky v překrásné keramice! Bylo mně hanba! Viděla jsem mezinárodní ostudu.** Měla jsem už v té době nějaké jméno, aspoň v okrasném školkařství, a teď jsem se vlastně shodila. Jenže, představte si, že mezinárodní porota nám za tu naši kolekci udělila bronzovou medaili.“ Podle Vlasty na porotu zřejmě zapůsobilo to, že některé mísky byly sesazené z několika druhů, pečlivě barevně sladěné a z působivého materiálu, zatímco Japonci pěstují bonsaje výhradně soliterně.

Vlasta Luňáčková se nakonec přece jenom dostala až do kolébky bonsajů, do Číny a Japonska. Její výpěstky doma narůstaly, stářím získávaly stále větší hodnotu a objevovaly se na výstavách v Erfurtu, Berlíně, Mnichově, v Jugoslávii a jinde. Její přednášky z cest byly velmi poutavé a v době, kdy naprostá většina z nás si o takové cestě mohla jen nechat zdát, především byly velmi poučné. Dodnes vděčně vzpomínám na její přednášku (*a snad nejen já*) z těchto jejích cest v Libhošti. Marně bojovala Vlasta Luňáčková za záchranu školy a všeho, co škola vybudovala na prostranství pod zábrěžským hřbitovem. Dnes jen nepatrné zbytky stromových porostů připomínají neuvěřitelnou obětavost mnoha ročníků studentů a profesorů na zvelebení okolí své školy. Místo zhoustlo lesem paneláků, kromě nich není široko daleko už nic. Byla to pro mne stejně absurdní podívaná, jako když jsem v r. 1953 při příchodu do školy uviděl kolem školy vybombardované zahradní vilky - následek nepodařeného kobercového bombardování Ostravy 15. americkou leteckou armádou v srpnu 1944.

Vlasta Luňáčková měla značnou šíři působnosti. Proslulými se stávaly její expozice tzv. „**suché vazby**“, tj. **aranžování suchých květin**. Když jsem jako čerstvý důchodce založil v dědině osvětovou besedu, jedním z prvních našich veřejných počinů byla vlastivědná výstava na fojtství s názvem „**Libhošť v proměnách času**“. Nema-lou zásluhu na jejím úspěchu měla vedle Zdeňky Hanzelkové právě i Vlasta Luňáčková. Při naší návštěvě zavzpomínala: „**Já, když jsem poprvé vešla do toho sálu u vás na fojtství, tak mě to prostředí úplně okouzilo. To bylo takové pohlazení po duši. Celé fojtství je tak nádherné! Že se uchovala taková nádherná stavba, která dýchá minulostí a teď i přítomností, to se jen tak lehko nenajde. A v tom to právě je. To potom člověka nutí, ale i inspiruje, když tu výstavu dělá, aby se snažil právě tu minulost co nejlépe představit a přiblížit přítomnosti. Snad si mladá generace začne uvědomovat potřebu hledat svoje kořeny.**“ O návrat k tradicím našich předků

ale neměla Vlasta obavy. Spolu se Zdeňkou vzpomínala na benefiční koncert, který se konal v kulturním domě v Ostravě po jejich návratu z úspěšné reprezentace u sv. Otce ve Vatikánu. „**Kolem kulturního domu, kde se koncert konal, byly obrovské prostory, kde se konaly vánoční trhy. Tam bylo tolik různých cetek z dovozu, samé pozlátko, všechno se to lesklo a třpytilo. Jenže, jakmile lidé přišli do toho našeho prostoru, zůstávali v oněmění stát. My jsme měli v sále pracovní stoly, kde jsme ukázkově vyráběly před lidmi ty naše ozdoby. My jsme byly nepřetržitě obležené a všichni si uvědomovali tu prostou krásu naší původní lidové tvorby**“.

Když byl otec biskup Lobkowicz požádán, aby předložil biskupské konferenci návrhy na uspořádání vánoční výzdoby ve Vatikánu, dostala na starost celou organizaci paní Jarka Plačková. Ta se spojila s účetní Ostravsko-opavského biskupství paní Pšochovou, s níž Vlasta už léta spolupracovala na mnoha výstavách v Karvině. Ta zapojila Vlastu Luňáčkovou, která vypracovala návrh, který biskupská konference přijala.

„**Od začátku mi bylo jasné, že ten velký venkovní vánoční strom musí být vyzdobený slámou. Dva měsíce jsem měla všechny ty výrobky venku na slunku a na dešti, abych si ověřila, jak to všechno přežije. Táta (manžel Alois) je z Dražanské vrchoviny, tam se kdysi takové věci dělaly, já jsem se tam rozjela a domluvili jsme se s nějakými Markovými, kteří nějakou zásobu slámy měli, že v příštím roce nám něco napěstují. To je všechno stříháno na poli na stojato. Sláma se stříhá mezi kolínkami a třídí se podle délky. Pak se namáčí v 30% peroxidu, takže sláma si podrží svojí barvu, ale neplesniví, nešedne ani nepraská, je perfektní. Zásoby slámy samozřejmě nestačily, byla to kvanta. Oni už před tím neměli odbyť, sláma se začala dovážet z Číny. Teprve po tom Vatikánu se jim odbyť poněkud zvednul.**

Jeden stromek, ten byl čtyřmetrový, byl určen přímo pro svatého Otce. Říkala jsem si, tam musí být jedině perníkové baňky od Zdenky. Otec biskup mi připomenul, že svatý Otec si stále připomíná návštěvu na Svatém Kopečku, kde jej překvapili nápisem, „**Svatý Kopeček plný oveček**“. Zdenka upekla velký perník s nápisem „**Svatý Otče, nejen Svatý Kopeček je plný Tvých oveček**“. Dělala jsem na přípravě celý rok, vyráběly se různé věci z makoviny, ze šišek, bylo to práce!“

Pro Vlastu byl Vatikán vyvrcholením její celoživotní práce i mimořádnou odměnou. Splnil se jí totiž její celoživotní sen, podívat se jednou do vatikánských zahrad, které jsou běžně veřejnosti nepřístupné. „Po našem příjezdu nás uvítal kardinál Šoka, který nám řekl, že budeme ubytováni v zahradnictví, ve kterém je zaměstnáno třicet zahradníků. Když jsme byli představováni vedoucímu, který byl v zeleném obleku a v béžové košili, řekla jsem mu o své životní tužbě, vidět ty jejich zahrady, protože jsem zahradnice. On mi podal ruku, že ho těší, vytáhl z kapsy klíč a řekl mi *vážená paní, všechny dveře, kde já mám přístup, jsou vám otevřeny.*“

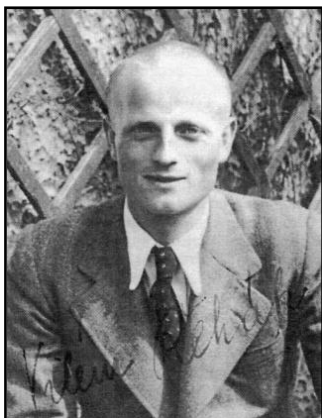
Poslouchám si doma s odstupem času nahrávku, v níž Vlasta sděluje své tehdejší dojmy a znovu se ocitám v domku u Luňáčku: „Když jsme vcházeli do zahrady, kterou založil Pius IV. ve 4. století, můj průvodce mi říká, „**tady nebyli ani všichni moji zahradníci**“. Byly tu zachovány původní nástěnné fresky, fontány, záhony plné kvetoucích růží. Přišel k jedné, už odkvétající růži, vytáhl nůž, uřezal dva řízky, které mi podal a říká „*to je růže Dallas, kterou věnoval sv. Otcí americký prezident při jeho návštěvě Vatikánu.*“ To víš, jak já ty řízky opatrovala! Do vlhké vatičky, propíchaný silonový sáček, ale tři týdny byly dlouhé. Doma potom táta hned použil stimulátor, spo-

lečně jsme je opatrovali, ale přišlo jaro a zčernaly. Já jsem si řekla, růže patřila někomu jinému a ne nějaké Luňáčkové z Ostravy.“

Ani po manželově smrti Vlasta neochabla ve své záslužné činnosti. Jen za dobu naší krátké návštěvy se několikrát ozval telefon, hovořilo se o dalších výstavách, přednáškách a plánech. To už byla Vlasta odkázána na francouzské hole, bez nichž byla zcela bezmocná. Při přípravě jedné z posledních našich výstav u nás na fojtství jen s obtížemi dokázala překonat schody až do patra budovy. Jakmile se ale rozhlédla po sále, v němž se už pohybovalo plno ochotných lidí, byla zase plná elánu a nápadů měla na rozdávání.

Všichni, kteří jsme Vlastu Luňáčkovou měli možnost osobně poznat a dokonce s ní ve společných zájmových oblastech spolupracovat, budeme na ni vděčně vzpomínat jako na obdivuhodného člověka.

Za JUDr. Vilémem Řehákem



O Vánocích nás zastihla smutná zpráva, že ve věku 93 let zemřel ve Štamberku libhošťský rodák pan JUDr. Vilém Řehák. **V JUDr. Vilému Řehákoví odešel jeden z posledních pamětníků studentské revolty a protinacistických demonstrací v Praze v r. 1939.** Narodil se 20. dubna 1916 na čísle 99 v „obecní pískovně“ v rodině Adolfa a Rozálie, rozené Barvíkové, jako poslední z osmi dětí. Po úspěšně složené maturitě na gymnáziu v Novém Jičíně v r. 1936 se rozhodl pokračovat ve studiu na právnické fakultě Karlovy univerzity v Praze. On i celá rodina věděli, že se bude muset na studiu starat o sebe sám, na pomoc rodičů spoléhat nemohl. Na sociální stipendium se mohl spolehnout jen pokud bude studovat trvale s vyznamenáním. Právě ubytování na Hlávkově koleji bylo totiž určeno výhradně pro premianty. Po

celou dobu I. republiky byla zde soustředěna československá studentská elita. Ne nadarmo byl útok nacistických okupantů 17. listopadu 1939 prvořadě veden proti Hlávkově koleji. V roce 1939 byl Vilém Řehák už ve čtvrtém semestru. Zúčastnil se aktivně všech akcí, které studenti organizovali na protest proti německé okupaci. Kromě manifestace 28. října v pražských ulicích to byla masová účast na manifestačním pohřbu medika Jana Opletala.

Celý svůj strastiplný příběh nadiktoval pan doktor Řehák někdejšímu **kronikáři obce Antonínu Turkovi** v roce 1946, v době, kdy jeho vzpomínky byly ještě příliš živé. *(Podrobnější vyličení jeho pobytu v koncentráku jsem uveřejnil ve druhém čísle zpravodaje ročníku 2005).* Z vyprávění, které je uveřejněno v tzv. „Turkově“ kronice, připomínám některé nejvýznamnější pasáže. *Pan Vilém Řehák m.j. vypravuje: „V noci ze 16. na 17. listopadu 1939 byly studentské koleje pražské obklíčeny německou policií. Tanky, kulomety a reflektory střežily pokojné a nic netušící studenty. Hlávkova kolej, v níž jsem bydlel, byla vydrancována v půl páté ráno a studenti, stejně jako i*

z ostatních kolejí, byli odvezeni do ruzyňské konírny. Byla to cesta vskutku křížová. Mnohý pod ranami esesáků padl v bezvědomí a snad nebyl nikdo, kdo by nebyl zbit. V noci téhož dne nám oznámili, že nás odvezou „na převýchovu“ do koncentračního tábora. Mnohý z nás se po vyslechnutí tohoto bestiálního oznámení zachvěl, mnohý zbledl, mnohemu se sevřelo srdce. Vždyť slovo koncentrák mělo tehdy již svůj specifický zvuk...

Po příchodu do tábora nás hned přestrojili do rozbitých starých uniforem rakouských veteránů a policajtů, dohola ostříhali, takže jen stěží poznal kamarád kamaráda. Pro mnohé byl tento „oblek“ v tu chvíli zmírněním útrap, neboť byli mezi námi bosí, v pyžamu, bez košil a podobně.... V táboře nás z počátku rozdělili do čtyř samostatných bloků. V ostatních blocích byli věznění zloději, vrazi, povaleči, Rómové a též političtí vězni různých národností. První tři měsíce jsme nepracovali. Museli jsme ale „sportovat.“ Běhali jsme mezi bloky, skákali v podřepu, někdy jen v letním oblečení jsme leželi hodinu zahrabaní ve sněhu. Bylo to strašné. Přitom jsme měli denně dvě stě gramů chleba, ráno trošku hořké žaludové vody a v poledne šlichtu z řepy nebo kvačky. Stále však jsme se utěšovali, že nás brzy propustí, a to nás posilovalo. Nikdy bych nevěřil, co všechno člověk vydrží.

18. leden 1940 se vryl každému českému studentu – heftlinku v paměť. Při více jak třicetistupňovém mrazu museli jsme několik hodin stát v letním oblečení s ostatními vězni na apelplacu tábora. Mnozí vězni nevydrželi, zimou omdlévali, a mnoho jich to zaplatilo životem, jiní si odnesli doživotní následky. V březnu jsme byli vybíráni na komando **Klingerwerk**. Byla to jedna z největších cihelen v Německu, půl hodiny cesty od tábora. Nejdříve jsme tam denně docházeli, v dubnu ale byla část studentů spolu s jinými vězni přemístěna do postavených dřevěných baráků přímo v cihelně. Tam jsem pak pracoval až do svého propuštění.

21. března, na první jarní den, prohlásil velitel Klingerwerku, že v lágru nesmí být nemocných a dal příkaz svým pochopům, aby všechny nemocné ihned odstranili. Tito chudáci byli potom posbíráni ze všech bloků v počtu asi 120 z 900 vězňů, jak se mezi námi proslýchalo. Nejdříve byli nahnáni pod horkou sprchu, pak byli podrobeni všem bestiálním metodám, které tito pochopové ovládali. Za pouhé odpoledne ležely na apelplacu hromady mrtvol. To byl pozdrav jara na uvítanou, když jsme se večer vraceli z práce. A tak šel život dále...**Až nadešel 19. duben 1942.** V půl desáté večer nám táborový zřízenec – heftlink - ohlašoval čísla vězňů, kteří budou příští den propuštěni. **Bylo mezi nimi i moje číslo 15 117.** I na mne se tentokrát osud usmál a popřál mi toho nepopsatelného štěstí vrátit se domů mezi své nejdražší. Byla to předposlední skupina studentů v počtu asi 180. **Poslední studenti se vrátili o Vánocích roku 1942.**“

O tom, v jakém stavu se věznění studenti navraceli, svědčí fotografie Viléma Řeháka, pořízená 14 dni po příchodu domů. Tak, jako ostatní studenti, byl po celou dobu okupace i Vilém Řehák pod přímým policejním dozorem. Po určité době rekonvalescence bylo mu z Arbeitsamtu určeno pracoviště v autodilně Waltera Klapettka, předního novojičinského nacisty. Vykonával jen pomocné administrativní práce, aby byl oddělen od ostatních zaměstnanců. Po osvobození Libhoště 6. května 1945 se stal členem revolučního národního výboru. Stal se na čas vedoucím skupiny, která prováděla výslechy a vyšetřování zadržených Němců, kteří se vraceli do svých domovů po „císařské“ silnici z evakuace před frontou.

Brzy ho ale aktuální povinnosti „akademické obce“ přivedly zpět mezi studenty. Jak jsem uvedl v minulém čísle zpravodaje, už 20. května se sešli v Novém Jičíně **bývalí členové „Akademického spolku „VAHALÍK“**. Na jednání přijali usnesení o tom, že obnovují nacisty zakázaný Akademický spolek Vahalík (viz *článek v prosincovém čísle LZ*). Vilém Řehák se stal jeho předsedou. Bohužel, bylo to jen na krátkou dobu, v roce 1948 byl spolek opět násilně rozpuštěn a k jeho obnově už nedošlo. Krátce na to byl vyzván Karlovou univerzitou, aby nastoupil k dokončení studia na právnické fakultě.

Jako doktor práv pracoval v Ústředí svazu průmyslníků, který se po únoru 1948 změnil na Svaz průmyslu, ale po provedeném znárodnění prakticky zanikl. JUDr Řehák se vrátil do svého rodného kraje. Spolu s manželkou, učitelkou Marií Hyklovou, se usadili ve Štramberku, v domku manželčiny rodiny. Stal se na dlouhou dobu právním zástupcem štramberské cementárny. Po roce 1968 byl jedním z mnoha postižených „normalizací“ a musel z cementárny odejít. Až do odchodu do důchodu pracoval jako zaměstnanec Velkovýkrmu v Bílovci.

Navštívil jsem pana JUDr Viléma Řeháka a jeho paní v jejich štramberském rodném domku v lednu r. 2005. Když jsem mu dal přečíst záznam v Turkově libhošťské kronice, neudržel se a v pohnutí několikrát záznam musel odložit. Byla to jeho slova, záznam ale nikdy neviděl a ani nevěděl, že existuje. **Mnozí jsme měli možnost vidět jej v televizním přenosu z pražského Albertova dne 17. listopadu 2004.** Bylo to v den, kdy jsme si připomínali 65. výročí uzavření vysokých škol a odvezení našich studentů do koncentračního tábora. Ve svých 89 letech stál, opřen o už nepostradatelnou hůl, ve skupině posledních 20 přímých účastníků těchto událostí. Tvrdý zásah nacistů proti našim studentům a uzavření českých vysokých škol měl nečekaně spontánní ohlas ve všech demokratických státech světa. 17. listopad se **stal Mezinárodním dnem studentstva**. Pod tímto mezinárodním tlakem nakonec byli němečtí nacisté nuceni ustoupit a vězněné studenty propustit.

Životní trauma, které si odnesl pan Vilém Řehák z pobytu v koncentráku, jej provázelo po celý zbytek života. Každou chvíli se jeho zážitky znovu a znovu oživovaly a vracely se i ve spánku. Při návštěvě ve Štramberku mi řekl, že nemůže pochopit, jak je možné, že po tolika letech a tak hrozných zkušenostech s nacizmem se ještě v dnešní době mohou objevovat skupinky mladých lidí, kteří oslavují zvěrstva nacistického režimu a dokonce si budují vlastní organizace. O to více jej mrzelo, že tyto výstřednosti se objevují v českém národě a že společnost si s nimi opět neví rady, stejně, jako v době nástupu nacizmu na konci třicátých let min. století.

S panem JUDr. Vilémem Řehákem nám odchází jeden z posledních pamětníků a svědků chmurných období naší nedávné historie. Je žádoucí, abychom i v Libhošti si uchovali jeho trvalou památku.

Za Zdenkou Hanzelkovou

Do třetice dobrého i zlého, praví jedna naše lidová moudrost. Na přelomu minulého a letošního roku se nám toto staré lidové pořekadlo znovu připomenulo, když v sobotu dne 2. ledna 2010 náhle zemřela ve věku 77 let paní Zdeňka Hanzelková. Byla to všeobecně známá tvůrčí osobnost, významná organizátorka společenského života, výstavní činnosti, aranžérka květin a vynikající výrobce perníků a medového

pečiva. Po mnoho let byla blízkou spolupracovnicí paní Vlasty Luňáčkové. Dlouholeté přátelství s manžely Miroslavem a Zdenkou Hanzelkovými mě spojovalo už od doby mého působení ve funkci předsedy zdejší organizace zahrádkářů na počátku šedesátých let min. století.

V roce 2000 jsem s paní Zdenkou Hanzelkovou natočil rozhovor, který z větší části otiskneme v příštím čísle našeho zpravodaje. Je v něm uložen úplný odkaz všem současným i budoucím Libhošťanům (a nejen jim).

Rubriku připravil Oldřich Sobek

ZDRAVÍ A ŽIVOTNÍ STYL

Deprese

Irena Horáková

Deprese není jen špatná nálada, pocit rozladěnosti a skleslost, ale někdy zničující onemocnění, které ovlivňuje život nemocného. V podstatě se jedná o duševní stav, projevující se po určitou dobu vyčerpáním sil našeho organismu. Projevy deprese jsou únava, bolesti hlavy, apatie, nespavost, nechutenství či naopak nadměrná spavost, přejídání a agresivita. Některé deprese jsou velmi vážné a mohou končit sebevraždou.

Přesný mechanismus vzniku deprese neznáme, ale jednou z příčin podle odborníků je **nerovnováha hladin chemických látek v mozku**. Charakteristickým typem deprese je sezónní deprese, postihující některé citlivé osoby v zimním období v důsledku nedostatku denního světla. Odhaduje se, že v Evropě trpí depresí každý pátý člověk. Nevyhýbají se žádné věkové skupině, ale vyskytují se dvakrát až třikrát častěji u žen než u mužů. Je zajímavé, že ženy z nešťastných manželství jsou vystaveny mnohem většímu riziku, že je postihne deprese, než ženy šťastně vdané. Do určité míry platí tvrzení, že deprese mají rodinný výskyt, ale jde spíše o zvýšený sklon k onemocnění než o přímou dědičnost.

Nejznámějším rostlinným lékem na deprese je **třezalka** – svatojánská bylina. Staří bylinkáři věřili, že tato bylina, natrhaná v předvečer svátku svatého Jana, obsahuje nejvíce cenných látek a navíc má i zvláštní léčivou moc. Již ve středověku byla používána proti „melancholii“. Třezalkový čaj má mírné sedativní účinky a posiluje nervy. Předepisuje se k léčení lehčích depresí, melancholie a nervové vyčerpanosti. Účinek se zpravidla projeví do 14 dnů, ale neměla by se užívat déle než 6 týdnů. Na to, zda můžete s třezalkou užívat léky, se informujte u svého lékaře či lékárníka. Třezalka je dostupná i jako součást různých čajových směsí, například v kombinaci s dobromyslem a listem vrby úzkolisté.

Listky **meduňky** s příjemnou citrónovou vůní jsou po staletí lékem na melancholii a letargii a slouží k obnovení vitality. Jsou vhodné na přípravu čaje, který je skvělým přírodním lékem při poruchách nervového systému, zlepšuje náladu a obnovuje energii.

Kontryhel je jako léčivka s bohatými účinky známý již od starověku. Kontryhelový čaj pomáhá při nespavosti, posiluje nervovou soustavu a pomáhá při depresivních stavech.

Mateřídouška, majoránka, dobromysl a rozmarýn mají celkově uklidňující účinek na organismus, dokážou příznivě ovlivnit rozbolavělou psychiku.

Při depresích se osvědčil **kozlík lékářský**, jehož cenné látky přispívají k uvolnění a uklidnění.

Při mírnějších stavech nebo k doléčení těžších stavů po vysazení léků je možné použít **sporyš**, zejména v kombinaci s třezalkou.

Tišívě působí nejen šálek **heřmánkového čaje**, ale i koupele s heřmánkem, neboť tato nenápadná bylinka má dobrý vliv na celý nervový systém. Pro koupel ve vaně použijte čtyři hrsti heřmánku, které spaříte horkou vodou a necháte louhovat.

Proti depresivním účinkem se mohou pochlubit **celozrnné potraviny**, všechny druhy ořechů a semena. Při zkoumání účinků omega-3 mastných kyselin, jejichž bohatým zdrojem jsou mořské ryby, bylo zjištěno, že ovlivňují výskyt duševních chorob jako je deprese, ale i schizofrenie, demence a Alzheimerova choroba. **Čokoláda**, zejména hořká, se již dávno považuje za prostředek, který účinně působí proti depresi.

Tělesná námaha a pohyb v jakékoli formě jsou to nejlepší antidepresivum. Chodte častěji do přírody a vnímejte její krásu. Pobyt v přírodě vás naplní klidem. Také vodní procedury, například střídavá sprcha (střídání horké a studené vody) či horká koupel a následné potírání těla olivovým či jiným olejem, mají na organismus člověka v depresi blahodárný vliv. Podle terapie barev mají oranžové barvy „rozjasňovací“ vliv na náladu. Tento poznatek můžete přenést i do výživy a do jídelníčku zařadit potraviny oranžové barvy – broskve, meruňky, pomeranče či mandarinky. Vyhledejte psychologickou poradnu, některé současné léčebné techniky vám mohou hodně pomoci.

Měli byste vědět, že depresi prohlubuje **nadbytek kofeinu**. Správné by bylo neužívat žádné potraviny obsahující kofein a také rafinovaný cukr. Přestaňte kouřit, omezte příjem alkoholu, neboť může mít negativní vliv na vaši náladu. Některé studie uvádějí, že snížení množství živočišných tuků v jídelníčku může zmírnit deprese.

Jarní únava

Se Seveřany máme v tomto ročním období jedno společné. Pociť psychické i fyzické vyčerpanosti, za který může dlouhé období chladu a nedostatku slunce. Seveřané tomu říkají zimní deprese, my **jarní únava**, která je důsledkem uplynulých zimních měsíců, kdy byl snížen příjem kyslíku (minimum pobytu v přírodě) a vlivem omezeného výběru čerstvých potravin jsme dodávali našemu tělu méně vitaminů a minerálů.

Důležité je doplnit do organismu cenné látky ve formě **čerstvých zeleninových či ovocných šťáv**, které můžeme ředit vodou.

Zkuste v prvních dvou měsících roku vyměnit svůj ranní šálek kávy za **bylinný čaj**, připravený například z jitrocele, kopřivy, řebříčku, pampelišky, břízy či brutnáku. Při jarní únavě je vhodný šípkový čaj s vysokým obsahem vitamínu C, který je v takových vazbách, že jej var neničí.

Stačí víkend na horách, v lepší případě několik dní dovolené s dostatečným pohybem na čerstvém vzduchu. Neškodí ani několik návštěv solária, masáž, sauna. A pokud potkáte kouzelného dědečka, který vám bude ochoten splnit přání, přejte si nejméně týden u moře.

ZPRÁVY ZE ŠKOL

Zápis dětí do I. třídy

Zápis dětí do I. třídy Základní školy v Libhošti proběhl ve čtvrtek 28. ledna 2010 v době od 14,00 hodin do 18,00 hodin v budově školy. V doprovodu rodičů přišlo celkem 15 dětí. Zápis probíhal ve dvou třídách. V jedné z nich si rodiče společně s dětmi mohli prohlédnout výstavku učebnic, podle kterých se budou noví prvňáčci učit. Ve druhé učebně se děti seznámily s učitelkami, prohlédly si obrázky a výzdobu ve třídě a poté následoval vlastní zápis zábavnou formou. Děti nejprve kreslily postavu, obkreslovaly skupinu bodů a snažily se přepsat skupinu písmen. U tabule poznávaly barvy, geometrické tvary, číslice. Na závěr podle svého výběru zazpívaly píseň nebo přednesly báseň. Zápis proběhl ve velmi klidné a milé atmosféře.

Zapsané děti nastoupí již jako školáci do naší školy v září 2010. Vedení školy spolu s učitelkami přeje novým prvňáčkům mnoho úspěchů.

Ve čtvrtek 28. ledna 2010 bylo také žákům naší školy rozdáno **pololetní vysvědčení**. V pátek 29. ledna proběhnou jednodenní pololetní prázdniny a na ně hned navazují jarní prázdniny v době od 1. února do 5. února 2010.

Současná charakteristika žáků

Demografický vývoj vedl k poklesu počtu žáků. V současné době se počet žáků pohybuje v naší základní škole kolem 60. Všichni žáci docházejí do školy z místa svého bydliště. Do okolních měst odcházejí do 6. ročníku podle výběru zákonných zástupců do Nového Jičína nebo Příbora. Rodiče projevují zájem o kvalitní přípravu dětí v oblasti studia cizího jazyka. Škola zajišťuje zapojení žáků do pravidelného sportování, zapojení do výtvarných činností. Na naší škole probíhají zájmové kroužky aerobiku, keramiky, lega a hry na zobcovou flétnu. Prioritou školy je vytvořit a zajistit pocit bezpečí a zdravého sociálního prostředí pro žáky i učitele. Cílem je zapojení co možná největšího počtu žáků a rodičů do práce školy.

Mgr. Dagmar Michálková

NÁŠ I VÁŠ RECEPTÁŘ

Dnešními opravdu šikovnými a zajímavými recepty snad potěším všechny milovníky pizzy, i když musím uznat, že na výbornou „libhošťskou“ pizzu hned tak nějaký ten recept nemá, takže se v Pohostinství a pizzerii u Kolářů nekalé konkurence ani úbytku zákazníků určitě obávat nemusí ☺. Ale přece jen ... představte si modelovou situaci, kdy za okny mrzne až praští, fouká ostrý vítr a do toho začíná hustě sněžit (i když po tom, co předvedl letošní leden, je to spíš reálná situace), no prostě venku je tak nevlídno, že by ani psa nevyhnal, mobilnímu telefonu, který Vás už víc jak dvě hodiny upozorňoval na slabou baterii, právě definitivně došla trpělivost, a nabíječka není

k nalezení ani na jednom z obvyklých pětadvaceti míst, a v žaludku Vám kručí nebo Vás honí mlsná tak, že by se chtělo zvolat „království za pizzu!“ No, a právě pro tyto, zdánlivě beznadějně případy, je tady první pomoc – nebo spíš poslední záchrana – v podobě našeho Libhošťského zpravodaje, se kterým hravě zvládnete i takovouto překerní situaci. První recept mám opět od své kolegyně Renaty Chrástkové, ten druhý jsem objevila v listopadovém speciálu „Blesku pro ženy“, který byl celý věnován různým „specialitkám“ pro vánoční hodování, a i když je časově náročnější, určitě stojí za vyzkoušení.

RYCHLÁ TOASTOVÁ PIZZA

Ingredience:

1 balení toastového chleba (krájený světlý), kečup, měkký salám nebo šunka anebo uzené maso, popř. může být i anglická slanina, plátkový tvrdý sýr, 3 vejce, 3 dcl mléka, sůl, pepř, oregano, popř. jiné koření vhodné na pizzu

Široký nízký plech (jako na cukroví) vyložíme papírem na pečení a poklademe těsně vedle sebe plátky toastového chleba, tak, abychom pokryli celou plochu. Jednotlivé plátky lehce potřeme kečupem, který může být i ostřejší, poklademe plátky salámu, šunky nebo jiného masa, které máme k dispozici (ale POZOR, raději nepoužíváme trvanlivý salám ani klobásky, při pečení se příliš vysuší a ztvrdnou), a nakonec plátky sýra, nebo sýr můžeme i nastrouhat. Vidličkou rozšleháme mléko s vejci, podle chuti osolíme a opepříme, a tuto směs potom rovnoměrně rozlijeme po celém povrchu plechu. Na závěr okořeníme organem, nebo jiným vhodným kořením, a dáme na cca 15 až 20 minut zapéct do středně vyhřáté trouby. Výhodou je, že hotovou pizzu už nemusíme nijak složitě krájet, prostě stačí od sebe jen oddělit jednotlivé toasty. Podle Renaty je také vhodnější, když použitý toastový chléb není úplně čerstvý – se starším se lépe pracuje a tolik nenasákne tou vaječnou směsí. A samozřejmě je možno vyzkoušet i další chuťové varianty, kreativě v jejich vymýšlení se meze nekladou.

PIZZA ROHLÍČKY

Ingredience:

na těsto (množství na 64 kusů rohlíčků): 1 kg hladké mouky + trochu na posypání válu, 2 kostky droždí, 7 dcl mléka, 1 dcl vody, 1 dcl oleje + olej na potřetí, 1 lžičku soli, 2 až 3 lžičky cukru na naplnění 1 rohlíčku: 1 plátek šunky nebo 2 kolečka měkkého salámu, plátky rajčete a papriky, plátek sýra, koření na pizzu, oregano, tymián, sůl

Z části mléka, droždí a cukru si nejprve připravíme kvásek, který pak v hlubší míse smícháme s moukou, vodou, olejem, zbytkem mléka a se solí. Vypracujeme těsto, které necháme asi hodinu vykynout. Pak těsto rozdělíme na 8 stejných dílů, a na vále každý díl rozválíme do tvaru kruhu, tak, aby jeho tloušťka byla max. 0,5 cm – čím tenčeji se nám těsto podaří vyválet, tím lépe se s ním pracuje. Kruh potom rádlíkem rozdělíme na 8 stejných částí (trojúhelníků) a každý trojúhelník v jeho nejširší části poklademe šunkou nebo salámem, na něj dáme rajče a papriku, překryjeme sýrem, a nezapomeneme přiměřeně okořenít a posolit. POZOR – náplně nedáváme příliš mnoho

a ne až ke kraji těsta. Pak trojúhelníky pevně srolujeme do tvaru rohlíčků, tzn. že začneme od té nejširší, obložené části, a pokračujeme směrem do středu kruhu, konec (nejtenčí cípek trojúhelníku) do těsta dobře přitiskneme. Potom rohlíčky poklademe vedle sebe na plech vyložený pečicím papírem, a upečeme do růžova. Po upečení je lehce potřeme olejem a na chvíli přikryjeme utěrkou, aby zvláčněly.

Připravuje Helena Šimíčková

KAM ZA KULTUROU

K měsíci únoru se váže mnoho pranostik, jako „*Únor - úmor: kdyby mohl, umořil by v krávé tele a v kobyly hříbě*“ nebo „*Jestli únor honí mraky, staví březen sněhuláky*“. Zapomeňme teď ale chvíli na zimu a pojďme se spolu podívat, co se kde děje a bude dít. Snad si vyberete a strávíte tak hezké chvílky. Pojďme na to.

Klub galerka Nový Jičín

9. 2. - Městská knihovna - 18¹⁵ hod. - 30,- Kč

MEXIKO – to nejlepší z Yucatánu – Při této přednášce můžete poznat tajemství dalekého Mexika. Na cestě po Yucatánském poloostrově procestujete některá zajímavá města, ale hlavně přírodu. Navštívíte také biosférickou rezervaci Siaan Ka'an se spoustou živočichů a ptáků. Přednáší nezávislý cestovatel a fotograf Miroslav Deneš.

11. 2. - Městská knihovna - 18¹⁵ hod. - 30,- Kč

Tradiční čínská medicína a Čchi kung - Přednáška a cvičení Qigong. Uskuteční se přednáška a po ní pro zájemce o Qigong i cvičení k posílení imunity, účinné mimo jiné i jako silná prevence chřipkových onemocnění. Přednáší Mgr. Marian Volanský. Tradiční čínská medicína (TCM) patří k nejstarším a nejrozšířenějším diagnosticko-léčebným systémům na světě. Její kořeny lze nalézt v dílech starších více jak 3000 let. Terapeut tradiční čínské medicíny se tedy může opřít o zkušenosti a znalosti mnoha generací lékařů, ověřených na nepředstavitelném množství pacientů, proto si myslím, že tato akce bude velice zajímavá.

20. 2. - Biograf Artefakt - 20⁰⁰ hod. - 120,-př./150,-mí. Kč

HONZA HOMOLA (WOHNOUT) + XAVIER BAUMAXA – Dále si nenechte ujít dvojkoncert těchto dvou fenomenálních kytaristů a textařů. Honza Homola je grafik, fotograf, kytarista a zpěvák kapely Wohnout. Vystudoval střední loutkařskou školu. Buránek Xavier jede krátkou túru s bratrem ve slovu a ve zbraní, s Honzou Homolou (Wohnout), poznávací zájezd pro dva lidi a dva velké psy. Akustický krosouvr a jízlivý folk, škleb hypermarketů, punkový bohém razí tmou.

26. 2. (pá) Klub Galerka - 20⁰⁰ hod. •70,- Kč

Jazz klub & Funny Fellows (Sk) – Mě osobně zaujal tento koncert tzv. old jazzu. Posunutí v čase přibližně do r. 1920 a to jak zvukově, tak i vzhledem. Právě tento ojedinelý zážitek vám nabídne slovenská skupina Funny Fellows. Hudebníci nabízí původní aranže, obohacené o autorský vklad se zachováním stylové čistoty. Repertoár obsahuje prakticky všechny evropské národní vlivy a etnické prvky charakteristické pro daný čas. Bez povšimnutí nezůstaly také písně slovenské hudební scény, které vznikly na začátku čtyřicátých let a jsou ztvárněny v kavárenské podobě. Více na www.mksnj.cz/

Akce v Novém Jičíně

4.2. Beskydské divadlo - Jaroslav Dušek: ČTYŘI DOHODY

Tato divadelní hra je napsána na motivy knihy Dona Miguela Ruize s názvem Čtyři dohody. Ve Čtyřech dohodách odhaluje Don Miguel Ruiz zdroj omezujících názorů, které připravují o radost a vedou ke zbytečnému utrpení. Čtyři dohody založené na staré toltécké moudrosti nabízejí silný kód chování, který dokáže rychle proměnit náš život v nový prožitek svobody, opravdového štěstí a lásky. Tuto knihu doporučuji všem přečíst, Váš pohled na svět možná bude vypadat jinak. Nicméně zakoupením lístku na toto představení přispějete na MŠ a ZŠ speciální "Dětské centrum" Nový Jičín a sirotčinec v Bukavu Kongo.

do 28.2 - A utlučem je čepicema - výstava - Žerotínský zámek v Novém Jičíně

Tato výstava je věnovaná významnému výročí "města klobouků". Výstava představí unikátní soubor fotografií, pořízený před 100 lety v provozních částech novojičínské kloboučnické továrny, a kolekce vojenských a služebních pokrývek hlavy 19. a 20. století. Výstava se koná do 28.2.2010.

4.2.-7.2.2010 – Kino Květen – Avatar

Nenechte si ujít největší filmovou událost roku 2009. Film natočil oscarový režisér James Cameron (Titanic, Vetřelec,...) Vstupné 75Kč. Mě osobně tento film moc nezaujal, posuďte sami.

Akce v okolí

4. 2.- 26. 2. - Když už člověk jednou je... Jan Werich (6.2.1905 - 31.10.1980) - Městská knihovna Kopřivnice - čítárna

Letos uplyne již 30 let od smrti Jana Wericha. Přijďte se k nám podívat na výstavu knih a dokumentů spojených s tímto velikánem československého divadla a filmu... Výstavu připravilo Sdružení pana Jana pro srandu a kulturně společenský život mladých věkem či duchem. Výstavu je možno zhlédnout v čítárně knihovny v kulturním domě.

17.2 - Přednáška s besedou o Janu Werichovi - Městská knihovna Kopřivnice

Přednáškou s besedou o Janu Werichovi vás provede Mgr. Zdeněk Karlík, člen Sdružení pana Jana pro srandu a kulturně společenský život mladých věkem či duchem. Začátek v 15:00 hod.

13. 2. - ZABÍJAČKA NA FOJTSTVÍ - Muzeum Fojtství

13.2. – 6. štramberský masopust – náměstí

Ukázka tradiční domácí zabijačky, pečení božích milostí, masopustní soutěže. Ve 14:00 hod. průvod masopustního reje ve spolupráci s ochotníky ze štramberského divadla Pod věží. Masopust také v Jaroňkově pekárně. V akci domácí koblížky, škvarková pomazánka s cibulí, svařáček a slivovička. K poslechu v prostorách Jaroňkovy pekárny a Anglického klubu hraje harmonikář.

19. 2. - PLES DIREKT - Katolický dům Kopřivnice

Zákaz vstupu ve společenském oblečení! V programu: hosté z divadla Bolka Polívky Brno, Zdeněk Korčian, DIREKT Juniors, TS Jarmilky, František Segrado, DIREKT s.m.o., půlnoční host Pavel Zedníček, tombola. Hraje: TATROSKA, DJ's Tygr a Králík, harmonikář Roman. Začátek ve 20:00 hod. Vstupné 200 Kč.

Nejen pro rodiny s dětmi

HARAKIRI kite kurzy – zábava plná adrenalinu

Kiting (někdy také powerkiting) je všeobecný pojem pro využití síly větru prostřednictvím říditelných draků a tažných draků/kitů k ježdění po souši i vodě a také k vysokým a dlouhým skokům a akrobacii při nich. S pomocí draků můžete využívat síly větru k jízdě na bruslích (kolečkových nebo na ledě), skateboardu, buggině, mountainboardu a na vodě - kiteboarding. V zimě se přímo nabízí využití s lyžemi nebo snowboardem - snowkiting. Vyzkoušejte kurzy kitingu. Na internetu najdete nabídky těchto kurzů. Tyto kurzy jsou vhodné pro všechny od 12 let do 70 let. Více se dozvíte na <http://www.kite-kurzy.cz/>. Ten název je strašidelný že? ☺

Jedinečná jodobromová voda – nechte se hýčkat v Lázních Darkov

Ponořte se do hojivé lázně a nechte působit léčivou sílu jodobromové vody. Nově jsou pro širokou veřejnost otevřena Centra regenerace a moderní Svět vitality s atraktivním saunovým světem a ojedinelou kryokomorou. Originální Svět vitality nabízí sladkovodní bazén, jodobromový bazén s léčivými účinky jodobromové solanky, tři druhy saun, vířivky s výhledem do lázeňského parku a unikátní Polárium - léčba extrémním chladem (až -130°C). V Centru regenerace můžete vyzkoušet řadu léčebných procedur. Odpočiňte si při masáži, ohřejte se v turbo soláriu, dopřejte si jednu z mnoha koupelí anebo udělejte něco pro své tělo a vyzkoušejte oblíbenou přístrojovou lymfodrenáž.

Za trochou sněhu

Běžkování v golfovém resortu Čeladná

Zimní sezóna v golfovém resortu Čeladná již začala. Tři běžecké okruhy (5 km, 3,5 km, 2,2 km) se stopou pro klasické běžkování se nacházejí v samotném areálu golfového hřiště. Stopy s mírným klesáním či stoupáním a převýšením max. 45 m jsou vhodné zejména pro děti a začínající běžkaře. Více na <http://www.prosper-golf.cz>.

SPOLEČENSKÉ OKÉNKO



Rozloučili jsme se

ve čtvrtek 7. ledna 2010 ve smuteční
síní městského hřbitova
v Novém Jičíně
s paní

Zdenkou Hanzelkovou,

která zemřela náhle v sobotu 2010
ve věku 77 let.

Libhošťský zpravodaj

Informační měsíčník pro občany Libhoště. Vychází za přispění MěÚ Nový Jičín. Číslo 02/2010 vyšlo dne 1.2.2010. **Vydavatel:** Občanské sdružení Osvětová beseda v Libhošti, IČO: 68921349. **Elektronická adresa:** zpravodaj@libhost.cz. **Odpovědný redaktor:** Aleš Hána. **Redakční rada:** Aleš Hána, Dagmar Michálková, Petr Horák, Marie Sobková, Marta Kvitová, Jana Roszková, Irena Horáková, Helena Šimíčková. Cena výtisku je 12,-Kč, čísla s přílohou 23,-Kč, roční předplatné 150,-Kč. **Administrace:** Marie Krumpochová, Libhošť č.7, 742 57, tel. 737 525 670. Uzávěrka každého čísla: 25.den v měsíci. **Tisk:** Tiskárna KONTEXT, s.r.o., Lidická 131/8, Nový Jičín, tel. 556 709 119.